

บทนำ

หญิงสาวพรานดินอย่างจริงจังบนผืนดินกว้างใหญ่ เธอ
เงยหน้ามองเด็กๆ ที่นั่งเล่นอยู่ด้านข้างเป็นระยะ เด็กชายหนึ่ง
หญิงหนึ่งนั่งเล่นอยู่บนพื้น แค่ดินกับทรายก็พอให้พวกเขาเล่นอย่าง
สนุกสนานแล้ว

"ระวังหน่อย อย่าให้ก้อนหินบาดล่ะ!" แอนนาไม่ลืมร้องบอก
เสียงดัง กลัวเด็กสองคนนี้จะเล่นเพลินจนลืมระวังตัว

เด็กๆ เงยหน้าขณะที่มือเล่นก้อนหิน พวกเขาพยักหน้าให้แม่
อย่างไม่ว่างใจนัก ทั้งสองกำลังสนุกนี่นา ได้ฟังซะที่ไหนว่าแม่พูดอะไร
อยู่

"แฟรงก์ ลูกต้องดูแลน้องนะ!" แอนนากำชับอีกคำ พี่ชายอายุ
หกขวบดูแลน้องสาวอายุสามขวบได้สบายมาก ในยุคสมัยนี้ เด็กๆ
ต้องโตเป็นผู้ใหญ่โดยเร็ว

แอนนาทำสวนอยู่บนที่ดินซึ่งเช่ามาจากคนอื่น การปลูกผัก
ผลไม้ช่วยประหยัดค่าอาหารได้เยอะ สามีทำงานลำบากมาก ตอนนี้
พวกเขามีลูกสองคนแล้ว เธอลုပ်ท้องด้วยสีหน้าอ่อนโยน ในท้องมีอีก

คนหนึ่ง ค่าใช้จ่ายในบ้านจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

นี่เป็นยุคสมัยที่ผู้หญิงรับผิดชอบแค่การให้กำเนิด มนุษย์มีจำนวนน้อย ทั้งยังต้องเผชิญหน้ากับภัยคุกคามจากเผ่าพันธุ์ที่ไม่ใช่มนุษย์มากมาย การให้กำเนิดและสืบเผ่าพันธุ์จึงกลายเป็นเรื่องสำคัญ มิเช่นนั้นมนุษย์อาจสูญพันธุ์ได้ง่ายๆ

แต่รายจ่ายตายตัวมีไม่น้อยเลย เธอจึงอยากช่วยเหลือครอบครัวด้วยแรงน้อยนิดที่มีอยู่ ไม่ปล่อยให้สามีแบกรับภาระหนักอึ้งอยู่คนเดียว ผักผลไม้ที่ปลูกเองใช้ต้นทุนต่ำ ผลผลิตก็อุดมสมบูรณ์ พวกเขาจะเก็บออมเงินได้มากขึ้น สร้างชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีให้ลูกๆ ได้

ขอเพียงครอบครัวปลอดภัยและมีความสุข เธอก็พอใจแล้ว

แอนนาพรวนดินอย่างขยันขันแข็ง อีกเดี๋ยวเธอจะหว่านเมล็ดพันธุ์ใหม่ แบบนี้อีกไม่ถึงเดือนก็จะมีผักสดไว้กินแล้ว ที่ดินผืนนี้ไม่ใหญ่นัก แต่ใช้เพาะปลูกเลี้ยงตัวเองนับว่าเพียงพอ เธอยังเจียดพื้นที่ด้านข้างไว้ปลูกผลไม้อีกสองต้น ที่นี่แม้แต่ผลไม้ก็ไม่ต้องห่วงว่าจะอดกินแล้ว

ตึกๆ!!!

เด็กหญิงเงยหน้ามองข้ามตัวแฟรงก์ผู้เป็นพี่ชายไป ในป่าไผ่ไม่ไกลออกไปมีเงากำลังวิ่งอยู่ เด็กน้อยกะพริบตากลมโตมองเงาที่วิ่งผ่านไปอย่างฉุน

"มีอะไรเหรอ" เมื่อแฟรงก์สังเกตเห็นท่าทีของน้องสาว ก็อดหันกลับไปมองไม่ได้ และเห็นว่าในป่ามีคนจริงๆ

ใครกัน เขาจ้องมองด้วยความสนใจ ในที่สุดก็เห็นว่าไม่ใช่แค่มนุษย์ แต่เป็นสองสามคนวิ่งอยู่ในนั้น แถมยังเป็นเด็กทั้งหมด

เงาร่างหนึ่งหยุดลงเหมือนกำลังจ้องมองพวกเขา จากนั้นยื่นมือออกมากวักเรียกเหมือนกำลังพูดว่า เร็วเข้า! มาเล่นด้วยกัน!

น้องสาวลุกขึ้นเดินเตาะแตะไปที่ป่า พี่ชายเหลือบมองแม้อย่างกังวลเล็กน้อย แม่บอกว่าให้เล่นอยู่ตรงนี้เท่านั้น ห้ามวิ่งไปที่อื่น...แต่ท่าทางพวกเขาสนุกมาก เล่นอะไรกันอยู่นะ

เด็กสองคนเริ่มขยับตัวไปทางป่าอย่างระมัดระวัง กลัวแม่จะเห็นเข้า พวกเขาได้ยินเสียงหัวเราะและเสียงเล่นสนุก อยากรู้ว่าเล่นอะไรกันถึงสนุกสนานขนาดนี้!

แฟรงก์จึงมีน้องสาวแน่น รู้สึกกังวลอีกครั้ง แม่บอกว่าในป่าน่ากลัวมาก เด็กๆ ไม่ควรเข้าไปคนเดียว...แต่ที่นี่ไม่ใช่ป่าต้องห้ามสักหน่อย เป็นแค่ป่าธรรมดาเท่านั้นเอง อีกอย่าง...มีเด็กคนอื่นเล่นอยู่ในนั้นด้วย

มาสิ! มาเล่นกัน!—เด็กผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ในป่า มืออุ้มลูกบอลไว้ พอเห็นพวกเขาเข้ามาใกล้ก็วิ่งหนีมือเรียกอย่างกระตือรือร้น

"มาเล่นลูกบอลด้วยกัน!" เด็กหญิงพูด

แฟรงก์รู้สึกดีใจที่เด็กคนอื่น ๆ ยอมให้พวกเขาเล่นด้วย

จากนั้นคำนินทาาก็เกิดเสียงดังซ่าๆ ไม่นานเด็กชายคนหนึ่งก็เดินออกมาจากป่า

ใบหน้ากลมมนเนียนดูน่ารักมาก เขาเป็นเด็กต่างชาติที่ดูเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้ ยืนห่างจากสองพี่น้องประมาณห้าเมตร และกำลังมองพวกเขาอย่างตกตะลึงราวกับคิดไม่ถึงว่าที่นี่จะมีคน

แฟรงก์มองเด็กชายที่ใบหน้าเหมือนตุ๊กตาอย่างชื่นชม เด็กต่างชาติลึ้นน่ารักมาก เขาตะลึงตาค้าง แต่น้องสาวกระตุกแขนเขาอยากเข้าไปในป่า

เด็กชายผมทองสังเกตเห็นทิศทางที่พวกเขามุ่งหน้าไป เขาเหลือบมองไปทางป่าอย่างสงสัย

แฟรงก์หน้าแดงเรื่ออย่างไรเหตุผล พยายามให้เด็กชายผมทองก่อนจะจูงน้องสาวเข้าไปในป่า ในนั้นมีเสียงครีกรื้นดังไม่หยุด เสียง

หัวเราะของพวกเขา เด็กๆ คึงคุคใจชะมัด!

เด็กชายผมทองแบ่ปากมองสองพี่น้องเดินเข้าไปในป่า จากนั้นหันไปทางขวา มองเงาร่างของผู้เป็นแม่ที่กำลังหว่านเมล็ดผักอย่างชะมัดเขม้น เขาถึงเลครูหนึ่งแล้วยักไหล่ ตัดสินใจเดินไปตามทางของตัวเองต่อและมุ่งไปข้างหน้า

กรีก!—ก่อนหินที่กลิ้งมาตรงปลายเท้าคึงคุคความสนใจของผู้เป็นแม่ เธอหันไปทันที แต่กลับไม่เห็นลูกตัวเอง เห็นแต่เด็กชายที่เดินผ่านข้างหลังไปพอดี!

"แฟรงก์!" เธอร้องเรียกอย่างตื่นตระหนก ทำเอาเด็กชายผมทองสะดุ้งโหยง "น้องล่ะ แฟรงก์..."

เธอคิดตัวขึ้น หันมองไปรอบๆ และพบว่าลูกของตนหายไป! สายตาพลันปะทะกับเด็กชายผมทองเหมือนกำลังถามว่า ลูกฉันล่ะ

เด็กชายผมทองกะพริบดวงตาน่ารักพลางชี้ไปทางป่าอย่างไม่ลังเล

"อ้อๆ...ขอบใจจะ!" เธอวิ่งไปที่ป่าอย่างร้อนใจ "แฟรงก์..."

เด็กชายทำปากย่น เขาไม่รู้สึกว่าการวิ่งเข้าไปเป็นการกระทำที่ถูกต้อง

แอนนาถลันเข้าไปในป่าอย่างลนลาน พลางร้องเรียกชื่อลูก "แฟรงก์ โรส พวกลูกอยู่ไหน!"

"อยู่ตรงนี้ อยู่ตรงนี้..." เสียงประหลาดดังก้องมาจากในป่า "ผมอยู่ที่นี่ อยู่ตรงนี้..."

"แฟรงก์!" แอนนาตะเบ็งเสียงร้องเรียกอย่างไม่สบายใจ—เด็กสองคนนี่เล่นอะไรกันนะ

อีกอย่าง...ประหลาดจัง!—เธอเดินวนอยู่หนึ่งรอบ ปกติในป่ามีคทิบนานาคนี้เลยหรือ เธอแหงนหน้ามองท้องฟ้า หมอกไม่น่าจะหนานาคนี้ เกมคูเหมือนอุณภูมิจะลดลงไปมาก

"แม่ครับ..." เสียงหวีดร้องสูงๆ คำๆ ดังขึ้น ทำเอาผู้เป็นแม่ หัวใจบีบรัด

"แฟรงก์!" เธอจำได้ นั่นเป็นเสียงของแฟรงก์ผู้เป็นพี่ชาย!

เธอวิ่งไปยังคันเสียงอย่างร้อนใจ เห็นหมอกหนาขึ้นทุกที เสียงร้องให้ดังกังวานขึ้นเรื่อยๆ แต่ในที่สุดก็เห็นลูกยืนหันหลังให้อยู่ตรงนั้น!

"แฟรงก์!" เธอปราดไปตรงหน้าลูกพลางคุกเข่าย่อตัวลง แล้วจับตัวเขาหันกลับมา "ลูกวิ่งเข้ามาในป่าได้ยังไง..."

ลูกที่หันกลับมาเปิดตากว้างมองเธอ แต่เลือกกำลังไหลออกจากทวารทั้งเจ็ด คอทีเอียงกระเท่เร่ถูกกระชากออกไปส่วนหนึ่ง เผยให้เห็นเนื้อและเอ็น เห็นแม้กระทั่งกระดูกสะบัก

"แม่ แม่มาหาผมแล้ว..." เด็กตรงหน้าเปล่งเสียงพูด "อ๊ๆ มีความสุขจัง!"

เพียงแต่เสียงนั้นไม่ได้ออกมาจากปากหรือลำคอ แต่เป็น...ท้องที่อยู่ด้านล่าง!

"กรี๊ดดด!!" แอนนาปล่อยมือพลางถอยหลังไปอย่างกระหนก มองลูกชายของตนเปล่งเสียงหัวเราะซนจนลูก ร่างกายสั่นเต็ม ไม่หยุด

"แม่ครับ ดูเหมือนในท้องแม่อังมีเด็กทารกอีกคน..." ท้องของแฟรงก์เริ่มบวมและใหญ่ขึ้นทุกทีเหมือนเธอที่กำลังตั้งครรภ์ "ผมชอบเด็กทารกที่สุดเลย ที่อยู่ท้องยิ่งนิ่ม..."

ผู้เป็นแม่มองท้องที่บวมขึ้นมาและแตกดังโพละ! ใบหน้าคุณน่าสะอิดสะเอียนโผล่ออกมา นั่นคือผีนรก...เธอรู้! มันขึ้นมาจากนรก ผีนรก น้ำตาลคำแข็งเหยี่ยวยับย่น คางคาสีแดง รูม่านคาสีดำ ยังมีฟันแหลมคมเหมือนสัตว์ประหลาดอีก...ทำไมผีนรกถึงมาอยู่ในเขตเมืองได้! เมืองทั้งเมืองน่าจะได้รับการคุ้มกันจากกำแพงเวทมนตร์นี่นา!

ผีนรกมุดออกมาจากท้องเด็กและอ้าปากกว้างกลืนกินร่างเด็ก

เข้าไปในชั่วพริบตา หญิงสาวรู้ว่าเธอควรหนี เพราะหากมนุษย์หลอมรวมกับผีรกรจะกลายเป็น 'ผีอสูร' ที่กระหายเลือด ถึงเวลานั้นแพร่รังก็จำไม่ได้แล้วว่าเธอเป็นใคร!

แต่เธอขยับตัวไม่ได้ นั่นคือลูกของเธอ เธอจะทิ้งเขาไว้คนเดียวได้อย่างไร ยังมีน้องสาวอีก ไรสอยู่ที่ไหน...

"แม่คะ..." เสียงดังมาจากข้างบน "แม่ลืมหนูแล้วเหรอ"

คิงๆ!—เลือดชั้นสีแดงหยดลงมาบนหน้าผาก ผู้เป็นแม่ตัวแข็ง ยื่นมือไปเช็ดเลือดสีแดงฉานแวววาวพรางแสงบนหน้ามองอย่างหวาดหวั่น

เธอเห็นแล้ว ลูกที่เธอรักที่สุดแขนตัวอยู่บนต้นไม้ ยันต์คุ้มกันของเธอหายไปแล้ว บนกิ่งไม้มีหมอกหนาปกคลุมจนเธอมองเห็นไม่ชัด แต่ก็ยังเห็นมือที่ไม่ใช่มนุษย์ทำหน้าที่เป็นทัพพีตักสมองลูกสาวของเธอออกมากิน

ที่นี่คือป่าธรรมคาในเมือง แม้จะอยู่ใกล้ภูเขามั่นคงที่มีตำนานเรื่องเล่าต่างๆ นานา แต่ยังคงได้รับการคุ้มครองจากคาถาและกำแพงเวทมนตร์...เป็นไปไม่ได้ที่จะมีสัตว์ประหลาดพวกนี้!

ลูกของเธอ ลูกของเธอถูกทำร้ายอย่างเหี้ยมโหด! เธอจะเสียลูกอีกคนในท้องไปไม่ได้!

ความคิดก่อให้เกิดการกระทำ แอนนาวิ่งไปข้างหน้าทันที เมื่อถึงเธอเข้ามาจากทางไหน เธอจะวิ่งออกไป ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องปกป้องลูกในท้องไว้ให้ได้ และยังคงบอกทุกคนว่าเมืองของพวกเขาถูกรุกรานแล้ว...

ฉะ!—ท้องพลันเจ็บแปลบ หญิงสาวชะงักฝีเท้าทันที รู้สึกถึงกระแสดความร้อนที่ไหลออกมาจากท้องลงไปตามต้นขา ตรงหน้าเธอมีสัตว์ประหลาดสองหัวยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มันกำลังเลียเลือดบนเล็บขณะจ้องท้องเธออย่างยินดีปรีดา

"เด็กที่ควักออกมาจากท้องอ้อยที่สุด" ปีศาจกลืนน้ำลายและยื่นมือแทงเข้าไปในท้องเธอ เล็บที่คมยิ่งกว่ามีดแหลมท้องเธอออก เธอเจ็บจนสูดปาก รู้สึกว่าบางอย่างถูกดึงออกไปจากท้อง

"อ้าก!!!...อ้า!!!"

ลูก...ลูกของเธอ "ปีศาจ ปีศาจ"

เธอรู้แล้ว สัตว์ประหลาดตรงหน้าคือปีศาจ สัตว์ประหลาดชนิดหนึ่งที่มีความสุขเมื่อได้ทรมานมนุษย์ ชอบกินมนุษย์โดยเฉพาะเด็ก แถมส่วนใหญ่ก่อนกินยังทรมานจนถึงที่สุด ทำให้มนุษย์ตายทั้งเป็น...

ก่อนเนื้อที่ถูกควักออกจากท้องเชื่อมต่อกับเธอด้วยสายสะดือที่มีเลือดหยด เธอกระแทกต้นไม้ ไม่รู้ว่าความเจ็บที่มากเกินไปทำให้รู้สึกชา หรือว่าความหวาดกลัวอยู่เหนือทุกสิ่งจนทำให้ไม่รู้สึกอะไร

เข้าเธออ่อนยวบก่อนจะทรุดลงกับพื้น มองสัตว์ประหลาดประคองลูกของเธออย่างทะนุถนอม...เพ่งพิศและเล่นด้วย

"เจ้าคิดว่าข้าจะเริ่มกินส่วนไหนก่อนดี" ปีศาจหัวเราะเสียงแหลม ปากทั้งสี่แห่งขึ้นเปลี่ยนเสียงหัวเราะพร้อมกัน

ส่วนไหนก่อน...นั่นเป็นลูกของเธอนะ!

อ้ากกก!!!—ผู้เป็นแม่พลันรวบรวมความกล้าลุกขึ้นและกระโจนเข้าไปใส่ปีศาจ!

เธอรู้สึกได้ว่าสิ่งที่อยู่ในท้องสั่นสะเทือนและไหลออกมาผ่านรอยแยก เลือดไหลไม่หยุด เจ็บจนเธอยืนไม่อยู่ แต่ในใจเต็มไปด้วยความโกรธแค้น จึงกล้าเผชิญหน้ากับปีศาจตามลำพังเป็นครั้งแรก ปีศาจกระโดดหลบไปด้านหลังทันที หญิงสาวรู้สึกว่าสายสะดือในท้องตึงและกระตุกลำตัว

พริบตาเดียว สายสะดือก็หย่อน สายสีแดงเส้นหนึ่งร่วงลงตรงหน้า ปีศาจกระซอกสายสะดือของทารกจนขาด

อ้าก!!!—ผู้เป็นแม่ล้มลงกับพื้นอย่างเจ็บปวด หูได้ยินเสียง

ผีเท่าหนักๆ

"แม่..." สัตว์ควมหิมาใกล้เข้ามา เธอมองไปทางขวาอย่างอ่อน
แรง เห็นฝ่าเท้าสีแดงขนาดใหญ่...

ยังมีเสียงของลูกชายเธอดังมา

"ผมหิวแล้ว"

เธอเงยหน้ามองใบหน้าที่ไม่ชัดเจนกับสัตว์ประหลาด เธอรู้ดีว่า
ลูกของเธอถูกฉีกรกสั่นกินและหลอมรวมกลายเป็นมือสุรที่น่ากลัว!

และนั่นเป็นสัตว์ประหลาดที่คลุ้มคลั่งและกระหายเลือด... เธอ
เบิกตากว้าง สิ่งที่เห็นคือปากกว้างที่ยื่นเข้ามาและฟันแหลมคม...

กรั่ม!!!...

บทที่ 1

เด็กสาวหลับตาทั้งสองข้างพลางปรับลมหายใจ หลังสูดหายใจ
เข้าลึกๆ แล้ว ในที่สุดจึงยกตัวขึ้น มือขวานำสายจุนสุดพลางเล็งไป
ยังเป้าสีแดงข้างหน้าอย่างจริงจัง สัมผัสทิศทางและความเร็วของลม
อย่างละเอียด ก่อนจะปล่อยลูกธนู

ลูกธนูแหวกฝ่าอากาศและปักลงที่รอบนอกเป้าสีแดง เด็กสาว
แค้นเสียง ยากจะปิดบังความผิดหวัง

"ดีมากแล้วละ ใกล้เคียงเป้าแดงออก" เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ค้ำ
หลังก้าวเข้ามา "แค่สังเกตมุมให้ดีกว่านี้ได้แล้ว"

"แบบนี้จะเรียกว่าดีได้ยังไง" เด็กสาวมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ
"ถ้าพลาดเป้าไปหนึ่งนิ้วตอนยิงลูกธนูหรือคอบของมือธนู ฉันอาจถูกกิน
ไปแล้ว!"

จงเนาเหว่ยยืม "ฉันรู้ ผิดพลาดเล็กน้อยส่งผลหนัก แต่เธอ
ยังอยู่ระหว่างการฝึกฝนนี้ ไม่มีใครนำสายธนูไปถึงถูกเป้าแดงได้เลย
หรอก"

"จริงหรือ" เฟอรรามิสเล็กคิ้วสูง "แต่ฉันจำได้ว่านายเป็นอย่าง

นั่น ใช่ไหมหัวหน้าชมรมยิงธนู"

เอ่อ...—จงณาเหว่ยยิ้มลำบากใจ พวกแบบนี้ก็ไม่ผิดหรอก เขา
มีความสามารถด้านการเล็งที่เยี่ยมยอดมาตั้งแต่เกิด ถึงได้เลือกธนู
เป็นอาวุธหลัก

"เธออย่าเอาความสามารถพิเศษของฉันมาเทียบสิ แบบนี้ฉัน
คงต้องอิจฉาทักษะการใช้ธนูของเธอบ้าง" เขาจัดท่าให้เฟอร์รามิส
"ฝึกต่อเถอะ!"

เฟอร์รามิสผู้มีผมสั้นสีแดง ดวงตาทอประกาย—ใช่!—เธอ
เชี่ยวชาญการใช้ธนู หนึ่งเดือนก่อนหน้านี้เธอไม่เคยรู้เลย ถ้าไม่ใช่
เพราะเกือบตาย เธอคงไม่มีวันรู้เรื่องนี้

ลูกธนูพุ่งฉิวออกไป คราวนี้ยิ่งถูกเป้าสีแดง แต่ถือว่าพอลงได้
เท่านั้น เพราะทุกคนในชมรมยิงธนูจะยิงถูกกึ่งกลางเป้าสีแดง เธอ
ก้มตัวหยิบลูกธนูขึ้นมาอีกครั้ง หาโอกาสที่บรรดาคุณครูจะไม่ห้าม
ปรามเธอฝึกได้ยาก เธอจึงต้องใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์

มองไปไกลๆ เพื่อนสนิทของเธอกำลังฝึกขว้างมีด ดูท่าคงได้
รับอนุญาตให้ฝึกซ้อมแบบเงียบๆ เช่นกัน ไม่อย่างนั้นแล้ว...ในยุคสมัย
นี้ผู้หญิงจะฝึกวิชาไม่ได้ หน้าที่ของผู้หญิงมีเพียงให้กำเนิดทายาท
สืบสกุลเท่านั้น

นี่เป็นเวลาห้าร้อยปีหลังเวทตันท์ หรือ After Curse เรียก
สั้นๆ ว่า A.C. 503 ตอนนี้ทุกคนมีชีวิตอยู่ในโลกใหม่ที่เต็มไปด้วย
อันตรายรอบด้าน ประเทศต่างๆ ทั่วโลกยอมรับ 'A.C.' เป็นศักราช
ใหม่ของโลกอย่างเป็นทางการ ห้าร้อยปีก่อนโลกเกิดหายนะครั้งใหญ่
ที่มาจากภัยธรรมชาติและน้ำมือมนุษย์โดยมีต้นตอมาจากมนุษย์เอง
เจ็ดทวีปในอดีตเหลือแค่ห้า ทวีปแอนตาร์กติกาและภูมิภาคโอเชียเนีย
หายไป อาณาเขตของแต่ละประเทศหายไปหมด ชาติพันธุ์ต่างๆ ใน
แต่ละท้องถิ่นผสมกัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาทางการร่วม โลก

ถูกแบ่งออกเป็นสี่ทวีป ได้แก่ ยุโรป เอเชีย อเมริกา และแอฟริกา

ห้าร้อยปีก่อน วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ชีวิตความเป็นอยู่สุขสบาย แต่มนุษย์ในยุคนั้นไม่เห็นคุณค่าของธรรมชาติ การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมทำให้เกิดการทำลายสภาพแวดล้อมของโลก ส่งผลให้เกิดภัยธรรมชาติไม่หยุดหย่อน บวกกับคุณธรรมที่เสื่อมสลาย จิตใจมนุษย์ชั่วร้าย ว่ากันว่าสวรรค์ส่งพวกเทวทัณฑ์มาลงโทษมนุษย์ หวังให้สิ่งมีชีวิตและโลกได้พักผ่อนเพื่อฟื้นฟูและเริ่มต้นใหม่

แต่ใครล่ะจะยอมตาย เพื่อความอยู่รอด มนุษย์เมื่อห้าร้อยปีก่อนคิดจะส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสู่สวรรค์ ดังนั้นจึงเริ่มสังหารทุกคนที่มีพลังจิต ความจริงการเข่นฆ่าเช่นนี้คือจุดเริ่มต้นของเทวทัณฑ์ ส่งผลให้มนุษย์ต้องรับกรรมในอีกหลายร้อยปีต่อมาจวบจนปัจจุบัน

ตอนที่ 'พวกเทวทัณฑ์' ถูกมัดไว้กับเสาลงทัณฑ์เพื่อรับการประหารนั้น สายฟ้าผ่าลงมาทำให้ผู้คนจำนวนมากที่มาร้องยินดีกับการส่งพวกเทวทัณฑ์กลับไป ตายลงในชั่วพริบตา ศพที่เกลื่อนกลาดไปทั่วก่อให้เกิดโรคระบาด โลกล่มสลายอย่างรวดเร็ว ไม่ได้คืนสู่ความสันติเพราะการประหารพวกเทวทัณฑ์อย่างที่คิดไว้

เดิมโลกและจักรวาลมีสรรพสิ่งมากมายหลากหลาย มนุษย์ไม่ได้เป็นสิ่งมีชีวิตเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ละโลกล้วนมีสิ่งมีชีวิตแต่ละแบบ โลกของเทพมีเทพ โลกของมารมีมาร นรกมีผีบรรพบุรุษ มีเผ่าพันธุ์จอมมาร โมเรียว ซิมิ ปีศาจ และผีอสูร¹ อยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่เพราะมี 'กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลก' อยู่ ดังนั้นจึงไม่ก้าวก่ายกัน และกัน

ทว่าหลังการปรากฏขึ้นของพวกเทวทัณฑ์ กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของ

¹ อ่านรายละเอียดเรื่อง 'อมมนุษย์ในโลกอนาคต หลังการล่มสลายไปแล้วห้าร้อยปี' ได้ที่หน้า 270

โลกเริ่มวิปริตผิดเพี้ยน การเข่นฆ่ากันของมนุษย์ยิ่งทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง หลังประหารพวกเทวทัณฑ์แล้ว กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกจึงล่มสลาย! สิ่งมีชีวิตในมิติต่างๆ ข้ามไปสู่มิติอื่นได้ เป็นภัยคุกคามต่อมนุษย์อย่างมหันต์ ไม่ถูกฆ่าหรือถูกกินก็ถูกกลั่นแกล้ง นี่คือนิสัยที่ประวัติศาสตร์เรียกว่า 'หายนะจากเทวทัณฑ์'

นักประวัติศาสตร์เคยสงสัยว่า ถ้าहार้อยปีก่อนมนุษย์ไม่เข่นฆ่า ผู้บริสุทธิ์ที่ต้องสงสัยว่าเป็นพวกเทวทัณฑ์ บางที...เรื่องทั้งหมดอาจไม่เกิดขึ้น

เฟอร์รามิสยังธนูออกไปอีกคอก ทฤษฎีนี้พวกเขาฟังมาตั้งแต่เด็กยันโต ผลกระทบที่มนุษย์เป็นผู้ก่อขึ้นเองส่งผลให้ตอนนี้ทุกคนตกอยู่ในอันตราย แต่ละวันไม่มีเรื่องใดสำคัญมากไปกว่ามีชีวิตรอดต่อไปให้ได้!

"ถ้าตรงหน้ามีมือธนู วิธีไหนที่จะกำราบมันได้เร็วที่สุด" เฟอร์รามิสพึมพำกับตัวเอง ขณะที่จงดณาเหยยยืนอยู่ข้างๆ "ดวงตาหรือว่าลำคอ"

"ดวงตา ต้องทำลายการมองเห็นของมันก่อน ทำให้การเคลื่อนไหวของพวกมันช้าลง" จงดณาเหยยมีท่าทีจริงจัง "ดังนั้นเธอพูดถูก พลาคนี้ัวเดียวก็ไม่ได้"

สิ่งที่เป็นภัยต่อมนุษย์มากที่สุดก็คือ มือธนู และ ปีศาจ

พวกมันเป็นสัตว์ประหลาดชั้นต่ำสุด แต่กลับสามารถหลอมรวมกับมนุษย์ได้อย่างง่ายดาย พอผืนรกกินมนุษย์เข้าไป จะกลายร่างเป็นมือธนูที่โหดเหี้ยมกระหายเลือด มือธนูนอกจากจะมีความชั่วร้ายเดิมของผืนรกแล้ว ยังซึมซับด้านมืดในส่วนตัวของจิตใจมนุษย์เข้าไปด้วย ถ้ามนุษย์ที่ถูกกินมีความยึดติดหรือความแค้น มือธนูจะต้อง 'บรรลุน' ความปรารถนาที่ยังไม่เป็นจริงของมนุษย์คนนั้น มันไม่เพียงโหดเหี้ยมและรู้จักแค่การเข่นฆ่า พล้งและความชั่วร้ายยังเพิ่มขึ้นตามจำนวน

ครั้งที่สังหารเหยื่อ อ่ามหิตอย่างมาก!

หลายสัปดาห์ก่อน เพื่อนนักเรียนของพวกเขาถูกผีรกกินจนกลายเป็นผีอสุรและก่อเรื่องโหดเหี้ยมในเมือง ด้วยความบังเอิญ พวกเฟอร์รามิสได้เผชิญหน้ากับผีอสุรที่เป็นทั้งเพื่อนและศัตรูประหลาดในที่สุดก็ต้องฆ่าเขา

แต่พวกเขาโชคิรรอดชีวิตจากการต่อสู้ครั้งนั้นมาได้ นั่นทำให้เฟอร์รามิสตระหนักอย่างลึกซึ้งว่า ยามเผชิญหน้ากับผีอสุร มนุษย์อ่อนแอและเปราะบางแค่ไหน!

"พอเถอะ เธอใจร้อนวู่วามแบบนี้ ฝึกยังไม่ถึงขั้นได้ผล!" จงเงาเหวี่ยงป้อมสองทีและจับข้อมือของเธอไว้ "เฟอร์ร่า พักก่อนเถอะ!"

เฟอร์รามิสขมวดคิ้วมองเพื่อน จงเงาเหวี่ยงใช้แขนกำย้าข้อของเธอไว้ แค้นใจเธอก็ดึงกลับไม่ได้แล้ว ได้แต่ปล่อยมืออย่างไม่เต็มใจและหยิบผ้าขนหนูที่พาดคอกอยู่ขึ้นมาเช็ดเหงื่อที่ผุดเต็มหน้า คราวก่อนหมอนี้ถูกผีอสุรเล่นงานจนกระดูกขาแตก ทำไมเขาถึงกระโดดโลดเต้นได้อีกครั้งเร็วขนาดนี้!

"ขานายไม่เจ็บแล้วเหรอ" เธอเหมือนกำลังบ่นพลางมองมือตัวเองที่ยังสวมถุงมือพิเศษอยู่ มือเธอได้รับบาดเจ็บสาหัส แม้แต่น้ำสายยังรู้สึกเจ็บเลย!

"หายเร็วมาก!" จงเงาเหวี่ยงรีบปรายเข้ามาเอ่ยเสียงค่อย "ผู้มีพลังจิตช่วยรักษาให้ หายเร็วมากๆ เลย!"

"แล้วทำไมไม่รักษาให้ฉับบ้าง" เธอบ่น

เมื่อหันหลังกลับไปมอง ก็เห็นนักเรียนทั้งโรงเรียนต่างกำลังฝึกวิชา ปกติฤดูร้อนจะเลิกเรียนสี่โมงเย็น ฤดูหนาวสามโมงเย็น หลังจากนั้นเป็นเวลาสำหรับการฝึกวิชา ทุกคนต้องฝึกทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นการวิ่งหรือการต่อสู้ระยะใกล้ซึ่งเป็นบทเรียนขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ยังต้องเลือกวิชาเฉพาะด้วย

ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อความอยู่รอด ถ้าเจอสัตว์ประหลาด ไม่ว่า
อย่างไรก็ต้องเอาชีวิตรอดด้วยตัวเอง!

"หมูนี้นดูเหมือนทุกคนจะฝึกฝนอย่างขะมักเขม้น" เธอสูดหายใจ
เฮือกใหญ่

"แน่นอน ผีนรกทะเลูกำแพงเวทมนตร์เข้ามาในเมืองได้ แลผม
ยังกินเพื่อนนักเรียนในชั้นเรา ทุกคนจึงตระหนักในที่สุดว่าอันตรายมี
อยู่ทุกหนแห่ง" จงเฉาเหว่ยยิ้มผิ่ด "พักรักษาตัวนานเกินไป ตอนนี้
กลับมาฝึกฝนแล้วรู้สึกเหนื่อยเป็นพิเศษ ฉันร้อนใจกว่าทุกคนเลยละ!"

"นายน่าจะตั้งใจฝึกฝนให้หายดีกว่าก่อนเถอะ ไม่งั้นทั้งโรคเรื้อรังไว้
จะลำบาก!" เธอปรายตามองผ้าพันแผลบนตัวของจงเฉาเหว่ย ครั้ง
ก่อนตอนพวกเขารอดชีวิตมาจากกรงเล็บของมือสูร แม้ว่าแผลที่ขา
ของหมอนี้จะได้รับการเยียวยา แต่บาดแผลที่อื่นก็ไม่เบา เรียกว่ารอด
มาอย่างหวุดหวิด

อาการของเธอกับเจียงอวี๋เฉินไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไร...แต่หาก
พูดถึงอาการบาดเจ็บที่ทำให้เคลื่อนไหวลำบากที่สุดคงเป็นจงเฉาเหว่ย
ทว่าไม่มีใครอยู่เฉย ส่วนไหนไม่บาดเจ็บก็ฝึกฝนกล้ามเนื้อส่วนนั้นไป
ไม่เฉื่อยชาแม้แต่หน่อย

"ฉันได้ยืนยันว่ามีคนคิดจะเชิญผู้มีพลังจิตมาประจำการในเมือง
และคุ้มครองประชาชน เหตุการณ์คราวก่อนทำให้ทุกคนสงสัยว่า
กำแพงเวทมนตร์จะมีพลังไม่เพียงพอ" พ่อของจงเฉาเหว่ยเป็นหนึ่งใน
ตัวแทนผู้เข้าประชุมใหญ่ของชาวเมือง "เรื่องที่เลี้ยวเฉียนหายตัวไป
ตอนนี้ยังถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก"

"เลี้ยวเฉียนเหรอ..." เฟอ์รามิสขมวดคิ้ว "เขาไม่ใช่คนคั่งนาน
แล้ว..."

เลี้ยวเฉียนถูกขมิบกินและตกลงหลอมรวมวิญญาณกับมัน กลาย
เป็นครึ่งคนครึ่งปีศาจ จึงเข้าออกกำแพงเวทมนตร์ของเมืองได้อย่าง

ง่ายคาย แต่พี่ซากาอิที่อยู่ในกองกำลังคุ้มภัยประชาชนขอให้พวกเขา
สามคนปิดปากเงียบ ห้ามพูดเรื่องที่เสียวเฉียนกลายเป็นซิมิเพื่อไม่ให้
ผู้คนตื่นกลัว อีกทั้งว่ากันว่ามีคนกำลังจับเขาทิ้งแล้ว

"ดูเหมือนคุณนายหวังจะหายตัวไปด้วย" จงเฉาเหว่ยสลคใจ
คุณนายหวังคือแม่ของหวังหงอิ เพื่อนร่วมชั้นของพวกเขาซึ่งก่อนหน้านี้
นี้กลายเป็นมือสุร เธอรักและหลงลูกชายคนเดียวมากจนส่งเสริมเขา
ในทางที่ผิด สุดท้ายเธอก็หายตัวไปพร้อมเสียวเฉียน

พวกเขามักรู้สึกขนลุกชูทุกครั้งที่คิดว่าเพื่อนซึ่งเจอหน้ากันทุก
วันกลายเป็นสัตว์ประหลาด ในใจรู้สึกเจ็บปวดขัดแย้งที่สุดท้ายก็ต้อง
ฆ่าพวกเดียวกัน ความรู้สึกนี้ทรมานจริงๆ

"พ่อของนายบอกหรือเปล่าว่าทุกคนลงมติใช้เงินเท่าไรว่าจ้าง
ผู้มีพลังจิต" เฟอร์รามิสสนใจข้อนี้มากกว่า เธอหวังว่าจะได้พบผู้มี
พลังจิต พ่อของเธอก็เข้าร่วมการประชุมเหมือนกัน แต่ทุกครั้งทีกลับ
มาจะสั่งไม่ให้เธอถามมาก

มนุษย์เราช่างประหลาดแท้ ห้าร้อยปีก่อนเช่นฆ่าผู้มีพลังจิต
ทำให้ผู้มีพลังจิตและนักรบพลังจิตซึ่งเป็นระดับที่สูงขึ้นต้องปิดบัง
ความสามารถของตนและหลบเร้นตัว จนกระทั่งกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของ
โลกล่มสลาย สัตว์ประหลาดจากมิติต่างๆ สบโอกาสเข้ามาเช่นฆ่า
มนุษย์ได้ สุดท้ายต้องอาศัยนักรบพลังจิตช่วยเหลือทุกคน พวกเขา
ประสานพลังจิตกันและฟื้นฟูกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกขึ้นใหม่ ใช้เวลา
อยู่หลายปีจึงขับไล่เผ่าพันธุ์อื่นออกไปได้ บ้างปิดผนึก บ้างสร้าง
กำแพงเวทมนตร์ ไม่ให้พวกมันเข้ามาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ได้
ง่ายๆ อีก

แน่นอนว่าพลังของมนุษย์ยังไม่เพียงพอ ดังนั้นไม่ว่ากำแพง
เวทมนตร์หรือการปิดผนึกล้วนไม่ปลอดภัยเสียทีเดียว ปีศาจสามารถ
หาช่องแทรกตัวเข้ามาในชีวิตมนุษย์ได้เสมอ นี่เป็นเหตุผลที่มนุษย์ทุก

คนต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดหวั่นตั้งแต่เกิด

อีกทั้งความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับผู้มีพลังจิตเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อห้าร้อยปีก่อนแล้ว ตอนนั้นเพราะสถานการณ์คับขัน นักรบพลังจิตถึงได้ออกหน้า แล้วตอนนี้ละ แม้ว่ามนุษย์ยังต้องพึ่งกำแพงเวทมนตร์คาถา การปิดผนึก และเครื่องมืออาคมของนักรบพลังจิต แต่มนุษย์ที่ถูกละและหวาดกลัวนักรบพลังจิตยังคงมีไม่น้อย!

หลายร้อยปีที่ผ่านมา นักรบพลังจิตรวมตัวกันเป็นเผ่าพันธุ์ ตอนนี้เรียกรวมว่า 'ผู้มีพลังจิต' และแบ่งระดับขั้นด้วยพลังจิต ทำหน้าที่แก้ไขปัญหารื่องฤทธิพิศาวให้ 'มนุษย์ธรรมดา' โดยเฉพาะ ได้รับเงินจึงจะทำงาน ทั้งยังเกลียดชังมนุษย์มาก

เหมือนอย่างในตอนนี้ที่เกิดเรื่องในเมือง ทุกคนจึงคิดจะขอความช่วยเหลือจากผู้มีพลังจิต แต่...ยังต้องรอลุ้นว่าผู้มีพลังจิตจะยอมช่วยหรือเปล่า

"เธอน่าจะรู้ว่ามีฝ่ายต่อต้านอย่างรุนแรงอยู่ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผู้มีพลังจิตจะเข้ามา" จงเฉาเหว่ยถอนใจ "ถ้าพวกเขาเข้ามาแล้วถูกชาวเมืองขึ้นนี้ว่าเป็นตัวประหลาด ทำให้พวกเขาไม่พอใจก็ไม่ได้อีก..."

"นี่มันเวลาไหนแล้ว ทั้งที่ต้องการความช่วยเหลือแท้ๆ..."

ที่ผ่านมาเฟอร์รามิสซาบซึ่งในความช่วยเหลือของผู้มีพลังจิตมาก ทั้งยังรู้สึกเลื่อมใสและสนใจพวกเขาเป็นพิเศษ อีกอย่าง...คราวก่อนตอนฆ่ามือสูร เธอพบพลังประหลาดที่ซุกซ่อนอยู่ในร่างกายตัวเอง

ดูเหมือนเธอจะเป็นผู้มีพลังจิต!

แต่นี่เป็นความลับที่บอกใครไม่ได้ แม้แต่พ่อแม่เธอยังไม่บอกด้วยซ้ำ ถ้าคนในเมืองสงสัยว่าใครมีพลังจิต ผู้ต้องสงสัยจะถูกส่งออกไปจากที่นี่ ไม่ได้พบหน้าครอบครัวตลอดไป แถมครอบครัวยังจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย!

"เฟอร์ร่า!" ห้างออกไป เด็กสาวรวบรวมยาววิ่งตรงเข้ามาพลากร้องเรียกเสียงใสกังวาน เธอมีใบหน้านางคกามน่ารัก "เธอฝึกเสร็จแล้วหรือ"

"ฝึกแค่นี้หน่อยนะ เฉาห่วยบอกว่าใจร้อนวู่วามแล้วฝึกหนูไม่ได้" เฟอร์รามิสถือโอกาสปั่นเล็กน้อย

"ฉันพูดจริง อย่าไปลืONGLูกหนูของฉันเลย!" จงเฉาห่วยตอบจริงจังและยิ้มขณะมองเจียงอวี๋เฉิน "อวี๋เฉินละ วันนี้ฝึกขว้างมีดเป็นไงบ้าง"

"เพอร์เฟกต์ที่สุด!" เจียงอวี๋เฉินหรีดตา ทำมือเป็นสัญลักษณ์ OK อย่างเบิกบาน

"งั้นพวกเราไปฝึกฟันดาบกันเถอะ! ฉันช่วยพุดกับคุณครูให้เธอแล้ว!" เฟอร์รามิสดึงแขนเธอ "ฉันจะไปฝึกสัปดาห์ต่อเหมือนกัน ของที่ถนัดยังงี้ก็ลืมไม่ได้!"

เอ๋!?—เจียงอวี๋เฉินขมวดคิ้วพลากร้องไวยวาย "ทำไมฉันต้องฝึกฟันดาบด้วย ฉันถนัดดาบไม่เป็น ดาบหนักจะตาย ฉันว่ามีคบินคล่องแคล่วว่องไวกว่า..."

"ไม่ๆ!" เฟอร์รามิสกับจงเฉาห่วยพุดออกมาพร้อมกัน "เธอเหมาะกับการใช้ดาบมากกว่า!"

เจียงอวี๋เฉินอึ้ง สองคนนี้พุดเหมือนกันในเวลาเดียวกัน แฉมพุดด้วยท่าทีจริงจัง เธอรู้ว่าพวกเขาต้องหมายถึงเรื่องที่เธอโกรธจัดจนขาดสติตอนปะทะกับฝีมือสุคราวก่อนแน่ จึงคิดว่าเธอน่าจะใช้ดาบเพื่อเพิ่มอำนาจ

แต่...เธอจำไม่ได้! จำได้แค่ว่าตอนนั้นน่ากลัวมาก รู้สึกเหมือนจะถูกกินได้ทุกเมื่อ ลืมนตาอีกครั้งก็อยู่ในโรงพยาบาลแล้ว แฉมยังบาดเจ็บสาหัส เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างนั้นถูกลืมไปหมด!

เฟอร์รามิสกลับยื่นกรานว่าท่วงท่าของเธอสง่างาม น่าจะฝึกฝน

อาวุธที่ร้ายกาจกว่านี้!

"ฉันลองดูแล้ว คาบหนักมาก!" เจียงอวี๋เงินทำหน้าที่เหมือนลูก
รังแก "ฉันฝึกแค่วันเดียวก็เมื่อยมือไปหมด!"

"ทุกอย่างยากที่ตอนเริ่มต้น อาวุธชนิดไหนบ้างที่ไม่ทำให้ปวด
เมื่อยตอนเริ่มฝึก วัชรินแล้วจะคิดขึ้นเอง" จงเฉาเหว่ยรีบช่วยพูด "ยิ่ง
เธอฝึกฝนมาก ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวเอง!"

เจียงอวี๋เงินแบ่ปาก คีตรงไหนกัน พวกเขาบอกว่าพอเธอกลัว
ถึงขีดสุดก็หิวร้องและเป็นลมไป ก่อนจะเปลี่ยนเป็นคนละคนใน
วินาทีถัดมา ตรงกันข้ามกับยามปกติอย่างสิ้นเชิง เพราะเธอฉุนเฉียว
วู่วาม โกรธง่าย และอารมณ์แปรปรวน

"ฝึกคาบนั้นแหละถูกต้องแล้ว" เฟอ์รามิสตอบไล่เธอ "ทุกคน
เบาๆ หน่อย พี่มารีบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าแพร่พรายเรื่องที่
เจียงอวี๋เงินโกรธจัดจนขาดสติ"

จงเฉาเหว่ยหน้าขมลงทันที เจียงอวี๋เงินมีสีหน้าเป็นกังวลและ
รีบพยักหน้า ซากาอิ มาริเป็นหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนใน
เมือง เคยเผชิญหน้ากับอันตรายนับครั้งไม่ถ้วน เขาเข้าใจวัฒนธรรม
ของที่นี่เป็นอย่างดี แม้เจียงอวี๋เงินจะขาดสติไปเพราะความกลัวจน
กลายเป็นอีกคนที่ไม่เหมือนเดิม แต่เกรงว่าพุดออกไปแล้ว เธอจะถูก
มองเป็นพวกประหลาดหรือผู้มีพลังจิตและถูกส่งตัวออกจากเมือง
ทันที

เฟอ์รามิสมองมือที่เต็มไปด้วยปมแข็งของตัวเอง เธอเองก็มี
ความลับยิ่งใหญ่ ปลายนิ้วของเธอเคยเปลี่ยนเป็นสีส้มแดงตอนร้าย
กาถาไล่มาริใส่ผิอสูร มันแดงเหมือนถ่านที่เผาจนร้อนจัดและแผดเผา
ผิอสูร...บางทีเธออาจเป็นผู้มีพลังจิต เธอต้องระมัดระวัง ห้ามเผยแพร่
เป็นอันขาด

ตอนนี้มีแค่พี่มาริเท่านั้นที่รู้ กับพ่อแม่และน้องๆ เธอก็ไม่ได้

บอกเรื่องนี้ แม้แต่ชายหนึ่งหญิงหนึ่งซึ่งเคยอยู่ข้างหน้าเธอในตอนนั้นก็ยังไม่รู้ ทั้งที่เป็นเพื่อนสนิทของเธอแท้ๆ

ตอนนั้นมือสรวกเกือบฆ่าเจียงอวี่เงินกับจงเฉาเหว่ย พวกเขาบาดเจ็บสาหัสจนหมดสติไป ไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น... ลืมแม้กระทั่ง 'คูหุ' อีกคนที่สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

ตอนที่พวกเขาไม่ระวัง ข้ามเขตแดนเวทมนตร์เข้าไปใน 'มิติมือสรวก' พวกเขาไม่ทันตั้งตัวหมดทุกคนแท้ๆ แต่พวกเจียงอวี่เงินกลับจำได้แก่หาคคน ลืมคนที่หายไปเสียสนิท... เฟอร์รามิสสงสัยว่ามีคนตั้งใจให้เป็นอย่างนั้น เพราะอีกฝ่ายอาจเป็นผู้มีพลังจิตเหมือนกัน ทุกอย่างเป็นไปเพื่อปกปิดฐานะของตัวเอง

"โฮ! ฝ่าให้" เจียงอวี่เงินเห็นเงาร่างที่นั่งพักผ่อนอยู่ในศาลารับลม จึงโบกมือให้เป็นพัลวัน

จงเฉาเหว่ยกลับทำหน้าบึ้ง "ตอนนี้ฝ่าให้ยังไม่เลือกวิชาเฉพาะสักอย่าง และไม่เข้าร่วมการฝึกวิชา แบบนี้ถ้าเกิดเรื่องขึ้นมาจะทำยังไง"

เกิดเรื่อง?—เฟอร์รามิสเหลือบมองจงเฉาเหว่ยเงิบๆ เขาจะเกิดเรื่องได้ยังไง นั่นเป็นเพราะพวกเขาสูญเสียความทรงจำ แต่เธอไม่ เธอจำทุกอย่างที่ฝ่าให้ทำได้ เขาไม่กลัวต่างหากล่ะ!

พวกเขาเดินเข้าไปใกล้ศาลารับลม เห็นเด็กหนุ่มในศาลาอ่านหนังสืออยู่บนม้านั่งหิน ผมหยักศกสีทองยาวสลวยถึงคิงหู ผิวขาวกระจ่าง เครื่องนุ่งห่มงดงามดูราวกับเทพ แม้จะสวมเครื่องแบบนักเรียนอยู่ แต่ยังคงแผ่รังสีความสูงส่ง คุณคิดว่าใครก็ต้องกลืนหายใจ

เขาเอนตัวพิงเสาศาลาและอ่านหนังสือ คุณเหมือนภาพวาดก็ไม่น่า

"ฝ่าให้"

สายตาเขาไม่ละไปจากหนังสือ ขณะพุดเสียงเบาว่า "จะเคื่อน

นิงอยู่แล้ว ยังเรียกชื่อผมไม่ถูกอีกเหรอ"

"ฝ่าให้ นายยังไม่ฝึกวิชาอีก" จงเนาะเหว่ยท่าทางเป็นกังวล
"เหตุการณ์คราวก่อนทำให้ทุกคนอกสั่นขวัญแขวน ถ้าไม่มีทักษะ
พื้นฐานอะไรเลย เจอภูตผีปีศาจขึ้นมาก็ตายลูกเดียว!"

"อือฮิ" ฟร็องซัวขวานรับเสียงเรียบพลางพลิกหน้าหนังสือ ไม่
ใส่ใจแม้แต่น้อย

"นั่นนะสิ ฉันก็รู้สิที่ว่าเธอน่าจะจริงจังหน่อย คุณเอสิ ผอมแห้ง
ขนาดนี้ ถูกมือสูรต่อยหมัดเดียวก็ล้มแล้วมั้ง" เจียงอวี๋เดินพุดโน้มน้าว
อย่างเป็นห่วง

จั้นเหอ!—เฟอร์รามิสไม่ลืมนวาทอนมือสูรอัปาทกวางฟ่งเข้า
ใส่เธอ ฟร็องซัวใช้มือข้างเดียวก็ปิดหน้ามือสูรจนมิด ด้านการจู่โจม
ของมันไว้

ดวงตาสีเขียวมรกตของฟร็องซัวเลื่อนมาทางซ้ายในที่สุด เขา
ถอนใจ "พวกคุณห่วงตัวเองก่อนดีไหม ไม่จำเป็นต้องสนใจผมหรอก
มั้ง"

"เฮ้! พวกเราเป็นห่วงนายนะ ผีนรกบุกเข้ามากินนักเรียนแล้ว
ใครจะรู้ว่าจะมีตัวอะไรโผล่ออกมาอีก" จงเนาะเหว่ยไม่ค่อยพอใจ
"นอกจากปกป้องตัวเองแล้ว พวกเราหวังว่าทุกคนจะไม่ได้รับ
อันตราย"

"ช่างเถอะ! เขารู้ว่าตัวเองทำอะไรอยู่ก็พอ!" เฟอร์รามิสรีบ
ไกล่เกลี่ย "ไม่แน่ว่าก่อนหน้านี้ตอนอยู่ประเทศอื่น ฝ่าให้อาจจะเก่งมาก
ก็ได้!"

"เก่งแค่ไหนถ้าไม่ได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง สมรรถภาพของ
กล้ามเนื้อก็ถดถอย!" จงเนาะเหว่ยชูแขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของ
ตัวเอง "ไม่ว่าที่ไหนเวลาไหนก็ห้ามเลิกระวังตัว!"

"หนววกหูชะมัด!" ฟร็องซัวปิดหนังสือค้างพิบ "ผมอยู่ที่นี้เพราะ

คุณครูไม่ให้ผมกลับก่อน ถ้าจะคุย พวกคุณช่วยย้ายไปที่อื่นได้ไหม!"

จงเนาเหว่ยกำหัดแน่น ทำท่าจะพุ่งเข้าไปสอย่างโมโห

"เนาเหว่ย!" เฟอรัรามิสคว้าไหล่เขาไว้ "อย่าไปกวนเขาเลย!"

ฟร็องซัวเงยหน้าหล่อเหลามองจงเนาเหว่ยอย่างไม่เกรงกลัว
แม้แต่น้อย ทั้งยังเจือแว่ท้าทายเหมือนรอกำปั่นของเขาอยู่

"อย่าทะเลาะกัน..." เจียงอวี๋เดินขมวดคิ้ว รีบเข้าไปยืนคั่นกลาง
ระหว่างผู้ชายสองคน "ทุกคนต่างมีเจตนาดี ไม่ควรลงไม้ลงมือกัน
เพราะเรื่องนี้"

เฮอะ!—จงเนาเหว่ยแค้นเสียงผ่านจมูกและลคมือลงในที่สุด

เรื่องที่ฟร็องซัวไม่ยอมฝึกวิชาทำเอาบรรดาคุณครูกลุ่มใจมาก
พวกเขาไม่เคยเจอสถานการณ์นี้มาก่อน มีคนไม่ใส่ใจความเป็น
ความตายของตัวเองด้วยเหรือ แม้แต่เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัย
ประชาชนที่เก่งกาจมาก แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับฝีมือสุรคามล้ำพ้ง
ก็ยังไม่แน่ว่าจะมีโอกาสสรอด ปีศาจที่ปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลายิ่ง
ร้ายกาจ นับประสาอะไรกับคนที่ไม่เคยฝึกวิชา

ไม่รู้จักใช้อาวุธ อย่างน้อยก็ต้องรู้จักวิ่งหนีเอาชีวิตรอด!

แต่ทำอย่างไรนักเรียนที่ย้ายมาใหม่เมื่อเดือนก่อนก็ไม่ยอมเข้า
ร่วมการฝึกฝน เขารักษาความสง่างามของสายเลือดฝรั่งเศสเอาไว้
อย่างสมบูรณ์แบบ เกลียดการมีเหงื่อไหลไคลย้อย ชอบจิบชารับลม
อยู่ในที่เจียบๆ...นี่มันยุคไหนแล้ว ยังมีเวลาผ่อนคลายอีกหรือ

เฟอรัรามิสแอบมองฟร็องซัวอย่างอดไม่ได้ เขากลอกตามา
ปะทะกับเธอพอดี ทั้งสองประสานสายตากัน

"ร้อนชะมัด! ฉันจะกลับบ้านไปอาบน้ำแล้ว!" เฟอรัรามิสเดิน
ออกจากศาลาและแอบมองฟร็องซัว "เฮ้! จะกลับด้วยกันไหม"

กลับด้วยกัน?—จงเนาเหว่ยรู้สึกว่างว้างหวิวว้างตาฟร็องซัว
มากขึ้นทุกที โดยเฉพาะเมื่อพบว่าเฟอรัรามิสเหมือนจะใส่ใจเขามาก

ทำให้เขายังไม่ชอบหน้าหมอนั้น

"อืม..." ฟร็องซัวยิ้มบางๆ ทำให้เฟอร์รามีความรู้สึกอยากกริคร้อง
ฟร็องซัวเหมือนเจ้าชายในเทพนิยายจริงๆ และเธอเป็นพวก
คลังไคล้เจ้าชายเสียด้วย!

เจียงอวี๋เดินรู้สึกว่างเฉาเหว่ยกำลังลุกเป็นไฟจึงรีบเข้าไปผูก
ปलอบ

โมโหกับเรื่องแบบนี้ออกจะประหลาดเกินไปหน่อยนะ!

เมื่อการฝึกวิชาหลังเลิกเรียนสิ้นสุด นักเรียนย่อมกลับบ้านได้

โรงเรียนไม่ได้กำหนดเวลาที่แน่นอนไว้ เพราะน้อยคนที่จะแอบอยู่ ถึง
อย่างไรก็ดีเป็นการฝึกวิชาที่เกี่ยวข้องถึงชีวิต กลุ่มเล็กๆ เดินออกจาก
โรงเรียน บ้านของพวกเขาอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนนัก ไกลสุดใช้เวลา
แค่ครึ่งชั่วโมง ทุกคนจึงถือเป็นการเดินออกกำลังกาย

เกิดบรรยากาศแปลกประหลาดขึ้นระหว่างทาง มีคนแปลกหน้า
หลายคนเดินเข้าออกที่ทำการของกองกำลังคุ้มภัยประชาชน

"ดูเหมือนสองวันนี้จะมีคนแปลกหน้าเยอะ" เฟอร์รามีต้งข้อ
สังเกต แม้เธอจะรู้จักคนในเมืองไม่ทั้งหมด แต่คนที่เข้าออกกองกำลัง
คุ้มภัยประชาชนหน้าไม่คุ้นเลย "ฉันได้ยินว่าเมืองข้างๆ เกิดเรื่องเธอ"

"อืม...ฉันได้ยินมาเหมือนกัน ดูเหมือนเด็กจะหายตัวไป กำลัง
คนไม่พอจึงมาขอความช่วยเหลือจากกองกำลังคุ้มภัยฯ ของเรา"
จงเฉาเหว่ยกระตือรือร้นขึ้นมากเมื่อพูดถึงเรื่องนี้

"มาหากองกำลังคุ้มภัยฯ ของเราเนี่ยนะ..." เจียงอวี๋เดินเอียงคอ
ครุ่นคิด "แล้วถ้าทางเราเกิดเรื่องจะทำยังไง"

"วางใจเถอะ การโยกย้ายกองกำลังของพี่มาริไม่มีปัญหา
หรอก" เมื่อพูดถึงซากากิ มารี หัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนและ
ฮีโร่ในใจที่เป็นเหมือนพี่ชายของเธอแล้ว เฟอร์รามีสมักจะรู้สึกภูมิใจ

เสมอ

ไม่เพียงสติปัญญาและความสามารถของเขา ยังมีรูปแบบที่เขาสมใจ...รูปแบบเฉพาะของกองกำลังคุ้มภัยประชาชน ที่ผ่านมาเธออยากเป็นหนึ่งในสมาชิกของกองกำลังนี้มาตลอด...แต่ผู้หญิงถูกห้ามไม่ให้เข้าร่วม!

"พูดถึงเด็ก เฟอร์รา ลูกพี่ลูกน้องของเธอใกล้จะคลอดแล้ว ไม่ใช่เธอ" เจียงอวี๋เงินถามอย่างตื่นเต้น "ได้ยินว่าบาทหลวงเตรียมพิธีให้พรแล้วนี่!"

"อืม...ใช่ เหมือนจะเป็นสัปดาห์นี้ รอคลออยู่โรงพยาบาลแล้วละ" ความจริงเฟอร์รามิสเองก็ตั้งครรภ์ "อยากให้เป็นผู้หญิงจริงๆ พี่สาวคลอดเด็กผู้ชายออกมาสี่คนติดกันแล้ว เงินสนับสนุนที่ได้รับไม่เพียงพอเลย!"

ในโลกที่ประชากรมนุษย์เบาบาง ประชากรหญิงมีจำนวนน้อยและมีค่าเป็นพิเศษ ถ้าคลอดลูกผู้หญิง รัฐบาลจะมีเงินสนับสนุนก้อนใหญ่ให้ ผู้เป็นพ่อจะได้ขึ้นเงินเดือนด้วย นี่เป็นยุคสมัยที่มีลูกผู้หญิงแล้วจะรวยและมีเกียรติ

เด็กผู้หญิงทุกคนล้วนมีภารกิจในการสืบสกุล เป็นหลักประกันว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์จะคงอยู่ต่อไป ผู้หญิงส่วนใหญ่จึงได้รับความคุ้มครองอย่างดี ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นกองกำลังคุ้มภัยประชาชนหรือกองทัพล้วนไม่มีผู้หญิง พวกเขาไม่จำเป็นต้องทำงาน เป็นเพศที่รับผิดชอบแค่การสืบพันธุ์!

เฟอร์รามิสรู้สึกไม่ยุติธรรมเลย เธออยากเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนเหลือเกิน!

"จะคลอดผู้ชายหรือผู้หญิงก็กำหนดไม่ได้นี่นา ลำบากจัง" เจียงอวี๋เงินวางแผนเฟอร์รามิส "นี่ ถ้าเด็กคลอดแล้ว พวกเราไปเยี่ยมได้รีเปล่า"

"ได้อยู่แล้ว!" เฟอรรามิสยิ้ม "ทุกคนไปรวมพิธีประสาทพรของบาทหลวงด้วยกันสิ ชีวิตใหม่ช่วยเพิ่มพลังให้มากเลยละ!"

"งั้นฉันไปด้วย!" จงณาเหว่ยยกมือทันที ความปรารถนาตอนนี้ของเขาคือรีบฟื้นฟูพลังของตัวเองให้กลับมาคึกคักโดยเร็ว!

เฟอรรามิสยิ้มว่า "หันไปมองเด็กหนุ่มผมหยักศกสีทองที่เดินอยู่ด้านนอกสุดอย่างไม่ตั้งใจ" "ฝ่าให้ ไปด้วยกันไหม"

ฝ่าให้มองเธอ มุมปากแค้นยิ้มเหยียดหยันพลาแสงส่ายหน้า "ผมไม่สนใจ ผมบอกแล้วว่าผมไม่ชินกับการบ่มเพาะความรู้สึกกับใคร"

"เฮ้อ! ทำไมพุดอย่างนี้ล่ะ เด็กทารกน่ารักจะตาย!" เจียงอวี๋เงินรีบเปลี่ยนฝั่งไปเดินข้างฝ่าให้ "พอเห็นรอยยิ้มไร้เคียงสาของพวกเราเรื่องกลุ่มใจอะไรก็หายไปหมด!"

"อือฮิ" ฝ่าให้พยักหน้า "ผมจำได้ว่าปีศาจก็ชอบเด็กทารกเหมือนกัน!"

หา!—คำพูดนี้ทำเอาทุกคนเงิบกริบ

ปีศาจ!—ชอบของปีศาจคือชอบ 'กิน' ไม่ใช่เหรอ พวกมันชอบเด็กทารกมากที่สุด รองลงมาเป็นเด็กเล็ก พุดถึงปีศาจแล้ว เฟอรรามิสรู้สึกหัวใจหนาวเยือก น้องชายของเธอตายคาปากปีศาจ ถูกกลืนกินจนตายอย่างทรมาน

"เฟอรร่า เป็นอะไรไปเล่า" จงณาเหว่ยรีบเข้าไปปลอบ "เฮ้! ฝ่าให้ ไม่มีเรื่องอะไรก็พุดน้อยๆ หน่อย!"

ฝ่าให้เลิกคิ้ว ควงตาฉายแววสูงนง เจียงอวี๋เงินซึ่งอยู่ทางซ้ายกระตุกแขนเสื้อเขา แอบส่งสายตาเป็นเชิงให้เขาเงิบ เรื่องบางอย่างไม่พุดถึงจะดีกว่า

ฝ่าให้เข้าใจแล้ว คุณท้าวเฟอรรามิสคงมีอคติบางอย่างกับปีศาจกระมัง

"อ้าก!!!"

ข้างหน้าพลันเกิดเสียงร้องอย่างตกใจ ทำลายบรรยากาศอันครึมของพวกเรา เฟอร์รามิสเงยหน้าและพุ่งเข้าไปโดยไม่ต้องคิด!

"นี่...เฟอร์รา อย่าใจร้อนสิ!" เจียงอวี๋เดินตะโกนพลางวิ่งตามไป เป็นอย่างนี้ทุกครั้งเลย พอได้ยินว่าเกิดเรื่อง เฟอร์ราจะวิ่งเร็วกว่าทุกคน

จงฉาเหวี่ยงเดินไปข้างหน้าอย่างร้อนใจ "นี่...พวกเธอจะรีบไปไหนกัน!"

พริบตาเดียวก็เหลือฝาไหย่นอยู่ริมถนนคนเดียว เขาสูดหายใจลึก...ตอนนี้ที่ไหนมีเสียงหวีดร้อง ที่นั่นมีขนมแจกหรือไง ฟังอย่างไรก็รู้ว่าเกิดเรื่อง จำเป็นต้องวิ่งเข้าไปเร็วขนาดนั้นด้วยหรือ

นิสัยของเฟอร์รามิส ช้าเร็วก็ต้องเป็นภัยต่อตัวเอง

เมื่อวิ่งไปข้างหน้าประมาณสิบเมตรแล้วเลี้ยวขวา มุ่งหน้าสู่เขตชุมชนที่ค่อนข้างหนาแน่นในเมือง เห็นผู้หญิงกลุ่มหนึ่งล้อมวงกันอยู่ เสียงร้องดังมาจากกลางวงนั้น

"หลีกไป! หลีกไปให้หมด!" สตรีผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าตามอมแมมกำลังถือท่อนไม้หวดไปมา "อย่าเข้ามานะ!"

"นั่งบ้า! แกเอาลูกฉันไปไว้ไหน!" คุณแม่จอร์เจียผู้มีผมสีน้ำตาลเข้มตะโกนถามอย่างร้อนใจ "เอาลูกของฉันคืนมานะ!"

"นั่นเป็นลูกฉัน!" หญิงบ้าตะโกนอย่างเสียดสีขณะถือท่อนไม้เดินวนอยู่ที่เดิม และทำท่าหวดไม้ใส่เมื่อมีคนเดินเข้าใกล้

"ลูกของฉันด้วย!" คุณแม่ฮามากูชิชูท่อนไม้ขึ้นข้างอย่างไม่ยอมแพ้ "ฉันรู้ว่าแกอุ้มไป รีบคืนฉันมานะ!"

แย่แล้ว!—เจียงอวี๋เดินมองเหตุการณ์บนถนนและหันไปหาเฟอร์รามิส "เป็นหญิงบ้า ดูเหมือนเธอจะลักพาตัวลูกคนอื่นไปอีกแล้ว"

เฟอร์รามิสเดินเข้าไปดู ผู้หญิงที่แววตาไม่ปกติยังคงสวมเสื้อผ้า

ขาดรุ่งริ่งแม้จะย่างเข้าหน้าหนาวแล้ว ตัวของเธอผูกผ้าอุ้มเด็กไว้ตลอดเวลา ในกระเป๋าต้องมีขนมและนมอยู่เสมอ ชาวเมืองทุกคนต่างรู้จักเธอดี เพราะเธอมักใช้ขนมหลอกล่อพาตัวเด็กไป ถ้าเป็นทารกที่ยังอยู่ในห่อผ้า บ่อยครั้งที่เธอจะอุ้มเอาไปคือๆ

เพราะหญิงบ้าเห็นเด็กทุกคนเป็นลูกของตัวเอง สติของเธอไม่สมประกอบจึงแยกแยะไม่ได้

"ถอยไป! ถอยไป! พวกแกอย่ามาคิดแย่งลูกของฉัน!" เธออุ้มทารกคนหนึ่งไว้แนบอก "แม่จะปกป้องลูกเอง จะปกป้องลูกเองนะ..."

"หน้อยแน!" คุณแม่จอร์เจียมีสายเลือศคนคำ ร่างกายสูงใหญ่ เรียวแรงเยอะ เธอคว้าท่อนไม้จากคานข้างและพุ่งเข้าใส่หญิงบ้า!

หญิงบ้าเห็นคางนั้นก็ร้องโวยวายและชูเด็กทารกในอ้อมอกขึ้นกะทันหัน ไข่เด็กกันท่อนไม้ที่กำลังพุ่งเข้าใส่!

"ว้าย!" คุณแม่จอร์เจียเบี่ยงท่อนไม้หลบทัน หากไม่จะต้องฟาดถูกเด็กทารกแน่

ราวกับรู้สึกถึงความโกลาหลรอบด้าน ทารกที่เดิมเงียบสนิท ขยับตัวสองสามทีและเปล่งเสียงร้องออกมา

"แ้ว!...อูแ้ว!!!"

"ลูกฉัน!" คุณแม่ฮามาอุชิตะโกนร้องอย่างโกรธเคืองและเสียใจ "คุณแม่จอร์เจีย อย่าว่าวามสิ อย่าทำร้ายลูกของฉัน!"

"ฉันรู้ ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันจะรู้ได้ไงว่านางบ้านี้จะเอาเด็กมาขวาง!" คุณแม่จอร์เจียกังวลใจมาก ลูกเธอที่ถูกลักพาตัวไปอายุห้าขวบ เขาต้องถูกซ่อนเอาไว้แน่ "มีคนตามกองกำลังคุ้มภัยประชาชนหรือยัง ได้โปรด ช่วยตามให้พวกเราด้วย!"

หญิงบ้าส่ายยิ้ม หัวเราะพลาญอุ้มเด็กแบบปลอบโยน แว่ตาไม่ปกติกวาดมองคุณแม่สองคนทางซ้ายและขวา "อย่าหวังว่าจะแย่งลูกไปจากฉัน ฮึๆ...พวกแกเป็นคนเลว! เป็นปีศาจ! เป็นสัตว์-

ประหลาด...คิดจะแย่งลูกของฉันไป!"

จงเนาเหว่ยวิ่งหอบแฮกๆ ตามมา ได้ยินเสียงทะเลาะกันเมื่อครู่นี้ตั้งแต่ยังมาไม่ถึง ไม่ต้องมองก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

"หญิงบ้าลักพาตัวลูกคนอื่นอีกแล้วหรือ" จงเนาเหว่ยรู้สึกสนใจ คิดถึงอดีต เขาเป็นหนึ่งในเด็กที่เคยถูกลักพาตัวไปเหมือนกัน

เด็กสาวสองคนยกไหล่ หลายคนเคยถูกลักพาตัว หญิงบ้าไม่ทำร้ายเด็ก ทุกคนกลับมามีชีวิตอย่างปลอดภัย เธอแค่คิดถึงลูกตัวเองที่ถูกปีศาจฆ่าตายเท่านั้น แต่อยากปกป้องและแสดงความรักกับพวกเขาเท่านั้นเอง...เพียงแค่เธอชอบแย่งลูกคนอื่นไป แม่คนไหนจะยอมรับได้ล่ะ

"เสียงร้องไห้ดังระงมจริงๆ!" ผาโหลโผล่มาขึ้นทางขวามือของเฟอร์รามิซอย่างกะทันหัน เธอสะดุ้งโหยงพลางเหลียวมอง

"ตกใจแทบแย่! นายมาตั้งแต่เมื่อไหร่" เธอจ้องเขาอย่างสงสัยเมื่อก็ข้างๆ ยังไม่มีคนเลยนี่นา

"เสียงดังคูใจขนาดนี้ สงสัยคงกลัว 'คนอื่น' จะไม่ได้ยินละมัง!" ผาโหลพูดลอยๆ

พูดอะไรของเขานะ——เฟอร์รามิซขมวดคิ้วมองเขาอย่างฉงน——เสียงร้องของทารกคนไหนไม่ดังบ้าง! ทำไมต้องกลัวใครจะไม่ได้ยินด้วย

ทุกคนกำลังซุบซิบกัน เจียงอวี๋ฉินกระตุกมือเฟอร์รามิซอย่างตื่นเต้นและชี้ไปทางหญิงบ้า ที่แท้ผู้ชายคนหนึ่งกำลังพยายามเข้าใกล้หญิงบ้าจากด้านหลัง มือถือกะละมังเหล็กทุ้มใส่ศีรษะเธออย่างแรง!

"โอ๊ย!" หญิงบ้าล้มลงกับพื้นทันที เธอคงเจ็บมาก

"ลูกแม่!" คุณแม่ฮามาคุชิพุ่งไปข้างหน้าอย่างร้อนใจ โชคคิที่ชายคนนั้นเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว พอทำให้หญิงบ้าล้มลงก็หันไปแย่งเด็กมาทันที

คุณแม่ฮามาตูกิจิตใจแทบบ้าเมื่อได้ลูกกลับมา เธอขอบคุณชายหนุ่มไม่หยุด ส่วนคุณแม่จอร์เจียเข้าไปในบ้านที่หญิงบ้ายืนขวางอยู่ อุ้มลูกที่กินนมอิ่มและหลับสนิทอยู่ออกมา

"เกินไปแล้ว!" คุณแม่จอร์เจียเดินผ่านหญิงบ้ำที่ร้องโอดโอยอยู่บนพื้นแล้วอดไม่ได้ที่จะเตะเธอไปหนึ่งครั้ง "ฉันแค่ออกไปตากเสื้อผ้า แยกสักพักตัวลูกฉันมาอะ!"

"ลูกฉันอยู่ในรถเข็นเด็ก ฉันแค่ออกไปซนแบบเดียว มันก็ขโมยลูกฉันมา!" คุณแม่ฮามาตูกิวิ่งเข้าไปเตะหญิงบ้ำอย่างเคียดแค้น "นี่เป็นครั้งที่สองของเดือนนี้แล้ว!"

"ลูกฉันทุกคนเคยถูกมันลักพาตัวมาทั้งนั้น คราวก่อนลูกคนที่สามของฉันไม่เชื่อฟัง มันถึงกับมัดเขาไว้!" พวกแม่ๆ เข้ามารุมล้อมหญิงบ้ำมากขึ้นทุกที ต่างพากันต่อว่าอย่างโกรธเกรี้ยวและเริ่มทำร้ายหญิงบ้ำคนละทีสองที!

ที่ผ่านมาหญิงบ้ำล่อลวงลูกคนอื่นมาเป็นเรื่องจริง เฟอรัมมัสรู้ว่าทำแบบนี้ไม่ถูกต้อง แม้เธอจะไม่ทำร้ายเด็ก แต่ทำแบบนี้แม่ของเด็กย่อมร้อนใจมาก! แต่...แต่ทุกคนรู้ว่าหญิงบ้ำสติไม่สมประกอบ เพราะลูกเธอตาย เธอถึงได้เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ

"หยุด!" เฟอรัมมัสผลักกลุ่มคนที่ห้อมล้อมอยู่ออกและพุ่งเข้าไป "หยุดนะ! หยุด! พวกคุณอย่าทุบตีเธออีกเลย!"

เธอดึงตัวบรรดาแม่ๆ ออกไปที่ละคน และเข้าไปหาหญิงบ้ำที่กุมหัวร้องไห้หวน ใช้อุ้งมือปกป้องอีกฝ่าย

"เธอ...เธอทำอะไรนะ เฟอรัมมัส!" เมืองนี้ประหลาดมาก ทุกคนรู้จักเฟอรัมมัสผู้ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านเป็นที่สุด ว่าเป็นที่ที่สุด ผู้หญิงที่ไม่เหมือนผู้หญิงมากที่สุด! "เธอจะปกป้องแม้กระทั่งคนบ้าจี้เธออะ"

"พวกคุณรู้ว่าเธอเป็นบ้า การทุบตีเธอแบบนี้จะมีประโยชน์

อะไร!" เฟอร์รามิสเงยหน้ามองพวกผู้ใหญ่ "เธอไม่ได้ทำร้ายเด็ก
ปล่อยเธอไปเถอะ!"

"ไม่ได้! เธอทำเกินไปแล้ว ไม่รู้หรือไม่ว่าหมู่บ้านนี้เมืองข้างเคียง
เกิดคดีเด็กถูกลักพาตัวเยอะมาก พวกเราหวาดผวาระยะ เธอกลับมา
เพิ่มความวุ่นวายในตอนนี้!"

"จะใช้เรื่องบ้าเป็นข้ออ้างทุกครั้งไม่ได้ ตอนหาลูกไม่เจอ ฉัน
หวาดกลัวแค่ไหนเธอรู้มั๊ย!"

"นั่นนะสิ ทำไมกองกำลังคุ้มภัยประชาชนไม่จับเธอไปขัง!
ทำให้ทุกคนต้องคอยหวาดระแวง!" มีคนยุยง "น่าจะสอบปากคำเธอ
ให้ดี ไม่แน่ว่าของแอนนาที่หายไปอาจจะเกี่ยวข้องกับเธอ!"

แอนนา?—คำพูดนี้ทำเอาทุกคนเงยบกริบ แม้แต่เฟอร์รามิส
เองยังตะลึงงัน ลูกของแอนนาหายตัวไปตั้งแต่เมื่อไร เธอรู้จักแอนนา
ซึ่งอายุมากกว่าเธอแค่ห้าปี แต่ก่อนบ้านอยู่ตรงข้ามกัน ภายหลัง
แอนนาย้ายไปอยู่ไกลออกไป

"เกิดอะไรขึ้น ลูกของแอนนาหายไปหรือ" หลายคนเบนความ
สนใจไปตามคาด พลองมองหญิงสาวที่หลุดปากอย่างสงสัย

เธอเคยเป็นเพื่อนบ้านของแอนนา

"เฮ้อ! ฉันไม่ระวังเลย!" หญิงสาวนึกเสียใจ "ความจริง แม้แต่
แอนนาเองก็..."

"ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

"...แอนนาพาลูกออกไปข้างนอกและหายตัวไปสามสัปดาห์แล้ว
ยังหาตัวไม่พบ...กองกำลังคุ้มภัยประชาชนไม่ให้ฉันพูดเรื่องนี้!"

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังอื้ออึงทันที มีคนหายตัวไปอีกแล้วหรือ
แถมยังเป็นแม่กับลูก ทำไมกองกำลังคุ้มภัยฯ ไม่แจ้งเรื่องนี้ให้ทุกคน
รู้ สาเหตุของการหายตัวไปครั้งนี้คืออะไร

แม่พาลูกหนีไป หรือมีสัตว์ประหลาดบุกเข้ามาอีกแล้ว

คราวก่อนเกิดคือนักเรียนหายตัวไป ไม่นานนักเรียนเหล่านั้นก็กลับเข้ามาในโรงเรียนในคราบผีเสื้อและฆ่านักเรียนไปหลายคน!

"ถูกกินไปแล้ว!" หญิงบ้าที่เฟอร์รามิสประคองขึ้นมาแผดเสียงคังลั่น "พวกเขาถูกกินหมดแล้ว!"

หญิงบ้าจับแขนทั้งสองข้างของเฟอร์รามิส เบิกตากว้างและเขย่าตัวเธอ แวตตาเหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง

รอบด้านพลันเงียบกริบ ทุกคนขมวดคิ้วยกถ้อยคำน่าตกใจของหญิงบ้า

"อะไร...อะไรถูกกิน!" เฟอร์รามิสถามแทนใจทุกคน

"ฮึๆ...เค็ๆ เข้าไปในป่า แอนนาตามเข้าไปด้วย ปีศาจกินพวกเขาเข้าไปแล้ว...กรั้วม!"

บทที่ 2

หญิงบ้าหัวเราะคลุ้มคลั่งไม่หยุดตลอดช่วงบ่าย ทั้งยังเอ่ย

คำพูดชวนขนลุก

หลังคำพูดน่าตกใจถูกเอ่ยออกมา เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนก็เร่งรุดมาถึง ทุกคนกำลังยุ่งกับเรื่องที่เด็กในเมืองข้างเคียงหายตัวไปและเรื่องที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้มีพลังจิตหรือไม่ ไม่มีเวลาสนใจเรื่องเล็กน้อยอย่างเรื่องของหญิงบ้าสักเท่าไร ดังนั้นผู้มาจึงเป็นกองกำลังกลุ่มเล็กเท่านั้น แต่พอได้ยินคำพูดของหญิงบ้า เรื่องราวก็พลันร้ายแรงขึ้น

เรื่องที่กองกำลังคุ้มภัยประชาชนปิดบังการหายตัวไปของแอนนา กับลูกสร้างกระแสวิพากษ์วิจารณ์ให้แก่วรรณคดี เรื่องร้ายแรงขนาดนี้จะปกปิดไว้ได้อย่างไร ถ้าเป็นฝีมือของพวกภูตผีปีศาจจริงจะอย่างไร ดังนั้นชาวเมืองจึงไปรวมตัวที่กองกำลังคุ้มภัยฯ เพราะต้องการทราบข่าว นายกเทศมนตรีถูกบีบให้ออกมาชี้แจงสถานการณ์ให้ชาวเมืองฟังอย่างละเอียด

แต่เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นเรื่องของผู้ชาย เด็กและผู้หญิงต่างอยู่

ในบ้าน ไกล่พลบค่ำแล้ว ไม่มีใครกล้าออกมา

เพราะทันทีที่พระอาทิตย์ตกดินและเข้าสู่กลางคืน ย่อมเป็นเวลาที่ถูกผีปีศาจและมารออกมาเคลื่อนไหว ออกไปข้างนอกตอนกลางคืนเท่ากับรันทาที่ตายซัดๆ แม้แต่เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนที่ออกลาดตระเวนยังมีเครื่องมืออาคมครบครัน และไม่มีใครกล้าออกปฏิบัติกรตามลำพัง

ทุกครัวเรือนมีการร่ายคาถาและปิดผนึกตั้งแต่กำแพงบ้าน บ้านจึงเป็นปราการที่ปลอดภัยที่สุด ตั้งแต่กำแพง หน้าต่าง ไปจนถึงประตู ล้วนมีการปิดผนึกเพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งชั่วร้ายบุกรุกเข้ามา ยิ่งตอนนี้เกิดคดีคนหาย พวกผู้หญิงต้องคอยดูแลลูกอยู่บ้าน พวกผู้ชายไปประชุมเพื่อรับทราบสถานการณ์ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องกลับบ้านก่อนพระอาทิตย์ตกดิน

เฟอร์รามิสมองลูกไฟสีส้มห่างออกไป พระอาทิตย์น่าจะตกดินภายในยี่สิบนาที

"เฟอร์รา... ถึงหรือยัง" เจียงอวี๋เงินมองนาฬิกาข้อมืออย่างกังวล "ฉันกลัวไม่ทันจัง!"

"ถึงแล้ว บ้านหลังข้างหน้านั้นไง!" เฟอร์รามิสพูดพลางชี้บ้านหลังเล็กไม่ไกลออกไป เธอกำลังมุ่งหน้าไปยังบ้านของแอนนา

หน้าประตูมีข้าวของวางระเกะระกะ ภายในบ้านมีเสียงดังออกมา น่าจะมีคนอยู่

"ฉันเฟอร์รานะ! แจ้คอยู่ริเปล่า" เธอตะโกน ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าขยับมาใกล้ประตู

ประตูเปิดออก เผยให้เห็นใบหน้าที่อึดโรยมาก

"เฟอร์รา? ทำไมมาเอาตอนนี้ละ ฟ้าจะมีคแล้วนะ!" สามีของแอนนานั้นเอง พวกเขาเคยพบกันหลายครั้ง "รีบกลับไป รีบกลับไปซะ!"

"เรื่องที่แอนนาถูกลูกหายตัวไปเป็นความจริงหรือ" เธอถามค
ก็ขณะถาม ยกมือคันกรอประศูไว้ด้วย

แจ๊คตกใจ ก่อนจะพยักหน้าอย่างเศร้าหมอง น้ำตาไหลลงมา
อีกครั้ง เมื่อก็มีเพื่อนบ้านมาถามแล้ว เค็มทีกองกำลังคุ้มภัยประชาชน
ไม่ยอมให้เรื่องนี้เอิกเกริก คิดไม่ถึงว่าเรื่องจะร้ายไหลเร็วขนาดนี้

"เธอไปไหนหรือเปล่า ทั้งข้อความไว้มือ" เฟอรรามีสรู้จัก
แอนนา หญิงสาวไม่ใช่คนที่จะทิ้งครอบครัว! "หรือคุณรู้ว่าเธอไปไหน
ก่อนจะหายตัวไป"

"ไม่รู้...ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้น เธอไม่คุ้นเคยกับที่อื่น!" แจ๊คพูด
พลางสะอึกสะอื้น "ข้าวของของเธอยังถูกทิ้งอยู่ในแปลงผัก เจ้าหน้าที่
ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนค้นหาในป่าแล้ว แต่ว่า..."

ป่า?—เฟอรรามีสเกลียดป่าจริงๆ เลย แต่มันกลับเป็นสถานที่
ที่ซ่อนตัวได้ง่ายที่สุด!

"ป่าตรงไหน แปลงผักของเธออยู่ไหน" เฟอรรามีสถามอย่าง
ร้อนรน

เจียงอวี๋เงินร้องในใจว่า แม่แล้ว!

"...ป่าทางตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ดินผืนที่คุณหวังปล่อยเช่า..."
แจ๊คลังเลเล็กน้อย "เธอถามเยอะแยะไปทำไม อย่าเที่ยวตะลอนไป
ทั่ว ฟาโกลมีคแล้ว...รีบกลับบ้านซะ! พวกเธอสองคนต้องวิ่งถึงจะทัน!"

"ได้!" เฟอรรามีสพยักหน้าแรงๆ "คุณต้องเข้มแข็งไว้นะ แจ๊ค"

แจ๊คพยักหน้าอย่างเศร้าสลด น้ำตาไหลพรากเหมือนสายฝน
เขาเตรียมใจสำหรับสถานการณ์เลวร้ายที่สุดไว้แล้ว แต่จะให้เข้มแข็ง
ได้อย่างไรในเมื่อลูกและภรรยาหายสาบสูญไปพร้อมกันในวันเดียว!

เฟอรรามีสมองประตูตรงหน้าปิดลง และได้ยินเสียงลือจาก
ข้างใน ฟาจะมิดแล้ว อีกสักครู่ทุกคนจะวิ่งกลับบ้านและลือจากประตู
หน้าต่างทั้งหมด

"อวี๋เงิน บ้านเธออยู่ใกล้ที่นี้ที่สุด รีบวิ่งกลับไปเถอะ!" เฟอร์-รามิสตะป๋ลเพื่อหนีพลางหันไปมองอีกทิศทางหนึ่ง "ฉันยังต้องไปอีกที่หนึ่ง"

"...เฟอร์รามิส!" เธอรู้อยู่แล้วว่าเจียงอวี๋เงินจะต้องโวยวาย "อีกไม่ถึงห้านาทีพระอาทิตย์จะตกดินแล้ว แม้แต่แสงอาทิตย์ตอนนี้ พวกปีศาจก็ไม่กลัวแล้ว!"

เฟอร์รามิสไม่ได้ฟังที่เธอพูดแม้แต่หน่อย ยื่นมือผลักเธอและวิ่งไปอีกทาง "เธอต้องรีบไป วิ่งเร็วๆ นะ!"

เจียงอวี๋เงินเกือบจะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว เธอต้องวิ่งอยู่แล้วละ ปัญหาคือเฟอร์รามิสวิ่งไปยังทิศทางของป่าทำไม ที่นั่นอยู่ห่างออกไปไกลพอสมควร ขากลับฟ้าต้องมีคแล้วแน่นอน ยังไม่นับเรื่องที่บ้านเธออยู่ไกลจากที่นี้มาก!

ต่อให้จะรีบเข้าไปในเขตเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงใช้เวลาไม่น้อย!

แต่เธอไม่กล้าตามไปนี่นา! เจียงอวี๋เงินขบฟันแน่น ได้แค่รีบวิ่งกลับบ้านก่อนพระอาทิตย์ตกดินด้วยฝีเท้าชวนเซ จากนั้นโทรศัพท์หาพี่ซากาอิที่อยู่ในกองกำลังคุ้มภัยฯ ทันที!

เฟอร์รามิสวิ่งไปที่ป่า เธอรู้ว่าที่คืนที่คุนหวังปล่อยเธออยู่ตรงไหน ก่อนหน้านี้นี้แม่คิดจะเช่าที่คืนสักผืนไว้ปลูกผัก ภายหลังเห็นว่าอยู่ไกลจึงล้มเลิกความคิดไป แอนนาเช่าที่แปลงเล็กๆ เท่านั้น ใช้ปลูกผักเป็นหลักเพื่อลดรายจ่ายของครอบครัว

ตอนวิ่งไปถึงริมสวน เธอเห็นบนถนนริมสวนมีตะกร้าที่แอนนาใช้ประจำอยู่ แม้แต่รถจักรยานก็จอดอยู่ด้านข้างด้วย เห็นทีจะจวงจวงสภาพเดิมไว้ พลัวยังปักอยู่ในดิน ต้นกล้าผักเหี่ยวเฉาล้มอยู่ข้างๆ จินตนาการได้ว่าตอนนั้นแอนนารับร้อนแค่ไหน เธอถึงทุกอย่าง—ไปไหนกันนะ

เฟอร์รามิสหันมองไปทางป่าซึ่งอยู่ห่างออกไปสิบเมตร เธอไม่ค่อยได้มาที่นี่เพราะค่อนข้างไกล รอบค่านไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ เมืองอันหลินมีรูปทรงแปลกเหลี่ยม ทุกด้านล้วนมีพรมแดน ด้านตะวันตกทั้งแถบเป็นป่าต้องห้ามที่ถูกมารจับจอง ด้านอื่นๆ เชื่อมต่อไปยังภูเขาบ้างก็เชื่อมต่อไปเมืองข้างเคียง

ที่นี่อยู่ใกล้พรมแดนทางตะวันออกเฉียงเหนือ เชื่อมต่อกับภูเขาหมื่นศพ ซ่อนี่มีต้นกำเนิดเมื่อร้อยปีก่อน ว่ากันว่าเลือดของมนุษย์หมื่นกว่าคนที่ถูกปีศาจมารสังหารไหลลงมาจากภูเขาและรวมตัวกันเป็นแม่น้ำที่เชิงเขา ด้วยเหตุนี้ พื้นที่แถบนี้จึงมีอาถรรพ์จนไม่มีใครกล้าอยู่ เหลือแต่บ้านร้างในอดีต ทุกครั้งที่ผู้มีพลังจิตมาช่วยเหลือในเมืองจะถูกส่งไปพักที่นั่น

ทว่าน่าเสียดายที่คืนซึ่งเหลืออยู่ คุณหวังจึงเข้าที่คินผืนนี้จากรัฐบาลและแบ่งให้คนอื่นเช่าอีกที เธอจำได้ว่าคุณหวังเคยบอกว่าคุณจริงที่คินตรงนี้อุดมสมบูรณ์มาก คงเป็นเพราะซากศพที่เคยเกลื่อนกลาดอยู่ตรงนี้ในอดีตนั่นเอง

ท้องฟ้ากลายเป็นสีม่วงแล้ว เฟอร์รามิสแหงนหน้ามองพระอาทิตย์ใกล้จะลับหายไปแล้ว เธอต้องรีบกลับบ้าน!

"...เฟอร์..."

ขณะหมุนตัวจะกลับ เธอก็ได้ยินเสียง

เอ้!?—เฟอร์รามิสหันกลับไปอย่างประหลาดใจ—เมื่อก็ใครส่งเสียงเรียกนะ—เหลียวซ้ายแลขวา ละแวกนั้นนอกจากผืนดินกับพืชผักแล้ว ก็ไม่มีมนุษย์อยู่เลย

หูผุดไปหรือ—เธอกำลังไตร่ตรอง เสาสายหนึ่งพลันปรากฏขึ้นในป่า...ผู้หญิงคนหนึ่งยืนมองเธอมาจากตรงนั้น

"แอนนา!" เฟอร์รามิสตกใจ เดินเข้าไปทางป่าโดยไม่ต้องคิด "แอนนา? ใช่อะไรเปล่า!"

เงาร่างของหญิงสาวไม่ตอบ แต่หมุนตัววิ่งลึกเข้าไปในป่า พริบตาเดียวก็ไร้ตัวตนหายไป!

เฟอร์รามิสเห็นแล้วร้อนใจ คิดจะพุ่งตามไป แต่รู้สึกได้ว่าป่าแห่งนี้แผ่บรรยากาศแปลกประหลาด เสียงนิทานก่อนนอนสมัยเด็กดังขึ้นในหัว สมัยก่อนที่นี้เคยมีสิ่งก่อสร้างหุ้รหราทันสมัย ผู้คนเริ่มขยายการพัฒนาเข้าไปในป่า ด้วยความคุ้มครองจากผู้มีพลังจิต ทุกคนจึงได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

จวบจนวันหนึ่ง กลุ่มคนที่ต่อต้านผู้มีพลังจิตคิดว่าในป่ามีของ
อัปมงคล ผู้มีพลังจิตวางแผนเข้าไปบุกเบิกทรัพยากรในป่า ดังนั้นฝ่าย
ต่อต้านจึงก่อตั้งกองกำลังเพื่อคัดค้าน ถึงขั้นขึ้นไปบนภูเขาโดยไม่
สนใจอะไรทั้งสิ้น และคัดเชือกฉนักที่ผู้มีพลังจิตใช้กันบริเวณไม่ให้
ทุกคนเข้าใกล้ทั้ง

ต่อมาฤดูศึปีศาจนับหมื่นตัวบุกออกมา ผีนรกคลานขึ้นมาจาก
บ่อน้ำแห่งเหือด ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยปีศาจ แม้กระทั่งมารยังออก
มาเคลื่อนไหวและสังหารคนในเมืองจนเกลี้ยงภายในวันเดียว เลือด
ไหลเป็นสายน้ำ...ภายหลังว่ากันว่าผู้มีพลังจิตออกหน้าทันเวลา บีบให้
ผีนรกถอยไปและสร้างกำแพงเวทมนตร์ขึ้น ใช้เวลาอีกหลายปีจึง
ขับไล่พวกปีศาจออกไปจากภูเขา

ตำนานเล่าว่าชาวกศพทองสูงเป็นภูเขาจนพื้นที่บริเวณนั้นสูงชัน
มูมทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองจึงมีภูมิประเทศสูงที่สุด ศพที่
กำจัดไม่หมดได้แตกองไว้ที่เดิม ความยึดติดในส่วนลึกของจิตใจมนุษย์
ที่ถูกกินหลอมรวมกับความมืดและฝันรกรกลายเป็นมือสุร ชาวกศพที่
เคลื่อนไปทั่วกลายเป็นอาหารของมือสุรพอดี

ไม่นานคันไม้ก่อกำขึ้นมาบนซากศพเหล่านี้ บริเวณนี้กลายเป็นหลุมศพในเวลาไม่กี่วัน แม้ป่าจะเป็นส่วนหนึ่งของเมืองและอยู่ภายใต้การปิดผนึกคุ้มครอง แต่น้อยคนที่จะอยากเข้าไปใกล้ที่นี่...เฟอร์-

รามิสมองขนอ่อนบนแขนตัวเองที่ลุกชัน ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าเพราะอะไร

ในสมองปรากฏภาพซากศพกองสูงเป็นภูเขา ผีสูรร้องคำราม เชนฆ่าผู้คน เธอยืนอยู่นอกป่าอย่างลึกลับ ไม่กล้าย่างกรายเข้าไป

แต่ก่อนไม่เคยสังเกต ตอนนี้เพ่งมองแล้วจึงพบว่าป่าแห่งนี้มีคืบกว่าที่อื่นๆ ทั้งยังมีหมอกหนา หลายจุดมีกลิ่นอายสีคาวแล้ว วงเล่าด้วยซ้ำ ไม่สะอาดแม้แต่น้อย!

"แอนนา!" เธอร้องเรียก

เงาร่างของหญิงสาวปรากฏขึ้นอีกครั้งและวิ่งผ่านหน้าเฟอร์รามิสไป เหมือนกำลังไล่ตามอะไรบางอย่างไปอย่างเร่งร้อน

"แอนนา!" เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ และผินใจตามไป "แอนนา หยุดก่อน อย่าวิ่งอีกเลย ทุกคนตามหาเธออยู่!"

แผ่นหลังนั้นวิ่งเร็วขึ้นทุกทีและหักเลี้ยวกะทันหัน เฟอร์รามิสชะงักทันทีกลางเหลียวซ้ายแลขวา พบว่าร่องรอยของแอนนาหายไปแล้ว

ซ่า! ซ่าๆ!—ถึงไม้มากมายข้างบนส่งเสียง ไม่รู้สัตว์หรือนกกำลังเคลื่อนไหว เฟอร์รามิสชักมีดสั้นที่เธอออกมาอย่างระวัง ป่าทึบแบบนี้ไม่เป็นผลดีต่อเธอที่ถนัดการใช้ธนูยาว

หมอกหนากว่าเดิม ที่แยกว่านั้นคือท้องฟ้ามืดลงอย่างรวดเร็ว เฟอร์รามิสรู้ว่าตัวเองควรกลับออกไปทางเดิมทันที แต่...เธอหันมองไปรอบด้าน นอกจากตัวเองแล้ว เธอมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น!

หมอกสีขาวปกคลุมทุกสิ่งจนมองไม่ชัด อย่างมากก็เห็นแค่ต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ เท่านั้น!

คงสติ!—เฟอร์รามิสบอกตัวเองแบบนี้ เธอฝึกฝนตัวเองมานาน ต้องให้ทุกเซลล์ในร่างกายอยู่ในสภาพพร้อมรบ สัมผัสสิ่งแวดล้อมรอบด้านอย่างละเอียด ทุกเสียง ทุกกลิ่นอาย และ...สิ่ง

"ฉันหาไม่เจอจริงๆ...ฮือๆ...อา..." เสียงร้องไห้อยู่ใกล้คนเดียว
เฟอร์รามิสไม่กล้าบุ๋มบ่ามตรงไป กลัวจะออกจากเส้นทางเดิมของ
ตัวเอง

อีกทั้งแม้เงาร่างของแอนนาจะเลื่อนราง แต่ไม่ได้หมายความว่า
ว่าเท้าจะเลื่อนรางด้วย เฟอร์รามิสก้มหน้าลงมองและเห็นเท้าที่เต็มไปด้วย
เลือด ค้านบนต้องมีเลือดไหลนองแน่นอน!

เมื่อใคร่ครวญดูให้ดี ก็พบว่าแอนนาหายตัวไปสัปดาห์แล้ว สัปดาห์
ผ่านมาเธอตามหาเด็กสองคนอยู่ที่นั่นเธอ เมื่อก็เธอลืมเข้ามาไม่ไกล
การกลับบ้านไม่ใช่เรื่องยากเลย เธอสามารถไปขอความช่วยเหลือ
จากกองกำลังคุ้มภัยประชาชน คงเป็นเพราะอากาศเย็นเยียบ ทำให้
เฟอร์รามิสตั้งสติได้และเริ่มคิดถึงความเป็นไปได้ที่เธอไม่อยากเผชิญ
หน้ากับมัน

เช่นว่า แอนนากับลูกเกิดเรื่อง สิ่งที่น่าเวียนอยู่รอบตัวเธอตอนนี้
นี้เป็นวิญญาณที่ยังไม่สลายไป หรืออาจเป็นอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่า

ซ่า! ซ่าๆ!—เสียงอีกทีดังขึ้น มีคนเดินอยู่ในป่า ทั้งยังชน
โน่นชนนี้ คันไม้มากมายส่งเสียงเสียดสีกัน กลิ่นเหม็นเน่าใกล้เข้ามา
อย่างรวดเร็ว ยังมีแรงกดดันที่ชวนให้รู้สึกไม่ปลอดภัยขุมหนึ่งพุ่งเข้า
มาด้วย—มือสุร!

เฟอร์รามิสไม่คิดมาก รีบโกยอ้วกทันทีโดยไม่สนใจอะไรอีก
เธอหยิบไฟฉายขึ้นมาส่องทางเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยหมอกหนา!

พี่!—ใบหน้าซีดขาวพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า ทำเอาเธอตกใจ
ร้องเสียงหลง

"อ้าก!!!..." เฟอร์รามิสชะงักทันที อีกสองก้าวก็จะชนหญิงสาว
ผู้มีใบหน้าซีดเผือกคนนั้นแล้ว "แอนนา!"

แอนนามองเธอด้วยใบหน้าซีดเขียว น้ำตาไหลลงมาเจิบๆ
"ฉันหาพวกแฟรงก์ไม่เจอจริงๆ นะ..."

สัญชาตญาณทำให้เฟอร์รามิสถอยไปสองก้าวพลางพิจารณา เธอ ตอนนี้แอนนาสะอาดสะอาด แท้เปล่าไร้สิ่งสกปรก แบบนี้ยิ่งประหลาดกว่าเท่าโขกเลือด

"พวกเขาพลัดหลงไปเหรอ" เฟอร์รามิสถามอย่างระวัง แรงกดดันข้างหลังทำเอาเธอเกร็ง

แอนนายนั้ขึ้นชี้ไปทางขวามือของตัวเอง ซึ่งเป็นทางซ้ายมือของเฟอร์รามิส เฟอร์รามิสมองตะลึง เสียงข้างหลังโผล่เข้ามาทุกทีแล้ว เธอได้ยินเสียงคำรามต่ำๆ จากลำคอด้วยซ้ำ ออกคำมีคั่นไม่ได้

"ลูก..." แอนนายนั้ชี้ไปทางเดิม "หาลูกให้เจอ!"

เฟอร์รามิสได้ยินแต่ไม่เข้าใจ เธอคิดจะเดินไปข้างหน้า แอนนากลับขวางทางไว้ มือขาวซีดไม่วางลงเสียที ความหมายคือให้เธอไปทางทิศนั้นหรือ

"แม่ครับ ผมหิวแล้ว!"

เสียงแฟรงก์ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่ฆลุ่ย! เฟอร์รามิสตัวสั่น ไม่มีเวลาแม้แต่จะคิด สองเท้าวิ่งไปยังทิศทางที่แอนนาชี้บอก!

แรงกดดันนั้นเธอจำไม่ผิดแน่ เธอเคยเผชิญหน้ากับมือสูรในระยะประชิด กลิ่นและบรรยากาศแบบนั้นไม่ใช่มนุุษย์แน่นอน! แลมแฟรงก์อายุเพียงเจ็ดขวบเท่านั้น เสียงต้องสูงกว่าเธอสิ!

"หิวแล้ว! หิวแล้ว! หิวแล้ว!" เสียงนั้นร้อนรนขึ้นทุกทีและเร็วขึ้นเรื่อยๆ!

แอนนาชี้ผิดหรือเปล่านะ!—เฟอร์รามิสวิ่งฝ่าไปทำให้ลูกกิ้งไม้คืบไ้สั่นเจ็บทั่วใบหน้า แต่ยังคงไม่เห็นทางออก...

"มีเนื้ออร่อยๆ มาส่งถึงที่อีกแล้วเหรอ" เสียงประหลาดจากที่ไกลๆ ดังขึ้นเหนือหัว เฟอร์รามิสเบิกตา รู้สึกว่ากลิ่นอายบางอย่างพุ่งลงมาจากข้างบน ค้างลงมาบนหัวเธอ!

มีคืบถูกจ้วงไปข้างบน ส่วนเธอหลบไปข้างหลังและมองตัว

อัปลักษณ์ที่อยู่ตรงปลายจมูก... ใบหน้าสองดวง ดวงตาสีคู่ ยังมีปากที่กว้างยิ่งกว่ากะละมังอีก ไม่ต้องพุดถึงฟันแหลมคมทั่วปาก แม้กระทั่งเขี้ยวก็มีด้วย!

มีกลิ่นของเฟอร์รามีสถูกมือของอีกฝ่ายคั้นไว้ สัตว์ประหลาดนั้นใช้เพียงแขนทั้งสองข้างยันมีดไว้ มือที่เหลืออีกสี่ข้างยังวางอยู่ข้างลำตัว มันมองเธอในสภาพกลับหัวคว่ำท่าทางสบายๆ เหมือนนางแอ่น แต่มือของเฟอร์รามีสที่ถือมีดกลับรู้สึกถึงแรงมหาศาลที่กดเธอจนแทบจมลงไปในดิน!

เธอไม่เคยเห็นสัตว์ประหลาดแบบนี้ ลูกตาแปดดวงจ้องเธอพร้อมกันในระยะประชิด เธอเห็นว่าในซอกฟันแหลมคมยังมีเศษเนื้อติดอยู่

ไม่ใช่ผืนรก ไม่ใช่ผิอสุนัขที่ถูกหลอมรวม สภาพแบบนี้คงไม่ใช่...

"ปีศาจบัคซบ ใครปล่อยยให้แกบุกเข้ามา!" เกิดเสียงทวาดคังลั่น เฟอร์รามีสถูกดึงไปข้างหลังทันที จากนั้นยันคี่ที่ถูกเป็นไฟหลายสายพุ่งออกไปข้างหน้า ยังมีคาถาปราบปีศาจที่เธอคุ้นเคยด้วย!

ปีศาจ! ปีศาจ!—เฟอร์รามีสชวนเซลล์ลงข้างคันไม้ เธอรีบทรงตัวและหันกลับไป เมื่อครุ่นนั้นคือปีศาจหรือ! น่าโมโหจัง เธอไม่ได้มองให้ละเอียด ให้เธอมองซ้ำอีกครั้งได้ไหม

เฟอร์รามีสอยากพุ่งไปข้างหน้า แต่เห็นคาถาปรากฏขึ้นกลางอากาศ อักษรสีทองอ่อนจางปรากฏขึ้นพร้อมยันคี่ที่ถูกไหม้ โอบล้อมสัตว์ประหลาดเป็นวงกลม เธอได้ยินเสียงคำรามแหบทุ้ม ร่างที่มีหมมือพลันกระโดดขึ้นไปบนยอดไม้ หลบหนีไปโดยไว!

คล่องแคล่วจัง!—เฟอร์รามีสอุทานอย่างชื่นชม รูปแบบการเคลื่อนไหวปราดเปรียวแบบนี้ ค่อให้พวกเขาโหนเชือกยังสู้ไม่ได้เลย!

"อย่ามัวแต่เหม่อ!" ผู้มาใหม่ผลักเธอแรงๆ และโยนลูกประคำในมือออกไป "ยังมีผิอสุนัขอยู่!"

เฟอร์รามิสวางมีดสั้นไปทางซ้ายทันที ได้ยินเสียงร้องโหยหวน และเสียงล่าถอยไปข้างหลังอย่างโกรธแค้น

"หนูไม่ได้เหมือนซะหน่อย!" เธอพูดเสียงขุ่น "พี่มาริ!"

"รู้แล้วนะ!" ซากาอิฉลักเธอออกจากป่าทันที เฟอร์รามิสเซและ ลัมมะมาไปข้างหน้า อากาศข้างนอกแตกต่างกับข้างในอย่างสิ้นเชิง แม้รอบด้านจะมีคสนิท แต่เธอรู้ว่าตัวเองหลุดออกมาแล้ว!

พวกเขาไม่กล้าหยุด ยี่สิบเมตรข้างหน้ามีโคมไฟสีเหลืองนวล คันหนึ่งกำลังเปล่งแสงอบอุ่น นั่นคือปลายทางของ 'เส้นทางศักดิ์สิทธิ์' ทุกคืนที่เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนออกลาดตระเวนจะต้องเดินไปบนเส้นทางนี้ นั่นเป็นเส้นทางที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษ ไฟถนนตลอดเส้นทางล้วนจารึกบทสวดไว้ ทั้งยังร่ายคาถาปลุกเสกไว้ด้วย ระหว่างโคมไฟแต่ละคันจะมีเชือกศักดิ์สิทธิ์คล้องไว้ ของทั้งหมดถูก ร่ายคาถาโล่मारและคาถาป้องกันตัวไว้ ทำให้เจ้าหน้าที่ของกองกำลัง คุ้มภัยประชาชนเดินตรวจตราได้อย่างสบายใจ

เส้นทางศักดิ์สิทธิ์เชื่อมต่อกับถนนสายหลักโดยตั้งอยู่กึ่งกลาง ในรัศมีแต่ละด้าน โคมไฟศักดิ์สิทธิ์ที่ส่องสว่างจะสร้างเขตแดน เวทมนตร์ขึ้นโดยอัตโนมัติ ฆีปีศาจบุกกรุกเข้ามาไม่ได้ แม้กระทั่งปีศาจ ขึ้นคำก็ถูกขับไล่ออกไปด้วย

เงาร่างทั้งสองก้าวข้ามเชือกศักดิ์สิทธิ์และเข้าไปยืนกลางถนน เฟอร์รามิสหันกลับไปมองปามีคที่บตันที ตรงนั้นมีปัญหาจริงๆ ด้วย พระอาทิตย์ตกดินแล้วย่อมมืด แต่เธอเห็นไอคำที่เข้มกว่าความมืด ยามคำคืนปกคลุมไปทั่วป่าหมีนศพ

"เฟอร์-รา-มิส" เมื่อรู้ว่าปลอดภัยแล้ว ชายหนุ่มคนข้างๆ ก็ หน้าบึ้งตันที "บอกมาซิว่าตอนนี้ก็โหมงก็ยามแล้ว ทำไมเธอถึงยังอยู่ข้างนอก...ไม่สิ! ทำไมเธอถึงอยู่ในป่า!"

"หนู..." เฟอร์รามิสยังไม่ทันถามในสิ่งที่สงสัย เธอรีบยื่นตัวตรง

"หนูมาดูแลผักของแอนนา..."

"แปลงผักอยู่ข้างนอก" ซากาอิขมวดคิ้ว "แต่ฉันพบเธอในป่านะ!"

"หนูเห็นแอนนา" เธอพูดเบาๆ อย่างระมัดระวัง "ดูเหมือนวิญญาณของเธอจะล่องลอยไปมา"

ซากาอิสีหน้าเปลี่ยนไปทันที เขามองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าไม่มีใครแล้ว—เหลวไหล! พอฟ้ามืด นอกจากเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนที่ออกลาดตระเวน จะมีใครผ่านไปอยู่ข้างนอกแบบไม่กลัวตายบ้าง

"ซูว์! อย่าพูดไป" สีหน้าเขากลับมาอ่อนโยนดังเดิม "อย่าบอกใครเคื่อกว่าเธอเห็นวิญญาณมนุษย์"

"หนูรู้แล้ว" เธอเฝ้าปาก รู้ดีกว่าใครถึงความร้ายแรง "ไม่ใช่วิญญาณที่ออกจากร่าง เกรงว่าแอนนาคง..."

"พวกเราไม่คาดหวังแล้วละ" ซากาอิหรีตามองไปไกลๆ "ฉันนัดกับเจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งไว้ที่นี่ เคี้ยวพวกเราจะสร้างเขตแดนเวทมนตร์ชั่วคราวขึ้น เธอรีบกลับบ้านซะ"

"เอ!" เฟอรรามีรู้สึกไม่สบายใจ "ป่าหมื่นศพอู่ภายในกำแพงเวทมนตร์ ทำไมถึงมีผีอสูรกับปีศาจได้ ถ้าพวกมันออกมาข้างนอกจะทำยังไง"

"คราวก่อนหงอึกกลายเป็นผีอสูรไคยังงละ ไม่ว่าจะป้องกันแน่นหนาแค่ไหนก็มีช่องโหว่" ซากาอิหันกลับมาและชี้โคมไฟเหนือหัว "โคมไฟบนเส้นทางศักดิ์สิทธิ์และโคมไฟตรงบ้านร้างสองข้างทางผ่านการปลุกเสกแล้ว แสงเหล่านี้จะยับยั้งไม่ให้เผ่าพันธุ์อื่นเข้ามาในหมู่บ้าน แต่คงยังไม่พอ พวกเราต้องเพิ่มเขตแดนเวทมนตร์อีกชั้น เคี้ยวพวกเราจะปิดล้อมเขตนี้"

"ไม่เชิญผู้มีพลังจิตมาเหรอ" พอพูดถึงผู้มีพลังจิต ดวงตาของ

เฟอร์รามิสเปลี่ยนแปลงประกาย

ซากาอิมองเธออย่างสุขุมพลางส่ายหน้า "อย่าให้ใครเห็น ทำทางแบบนี้ของเธอเป็นอันขาด ทำเหมือนอยากเจอผู้มีพลังจิตมาก อย่างนั้นแหละ!"

"เพราะว่าหนู..."

"เฟอร์รามิส!" ซากาอิขัดคำพูดเธอเสียงเฉียบ "รีบกลับบ้าน"

เธอกลั้นหายใจและเม้มปาก รู้ว่าพี่ใหญ่โกรธของจริงแล้ว เขาไม่ชอบให้เธอพูดถึงผู้มีพลังจิต และห้ามเคียดชังไม่ให้เธอพูดเรื่องที่ตัวเองอาจมีพลังจิตเหมือนพวกนั้น

ซากาอิจ้องเธอด้วยสายตาเข้มงวด เฟอร์รามิสมองเขาและถอยไปหลายก้าว ก่อนจะหมุนตัวก้าวเร็วๆ กลับบ้าน การใช้เส้นทางคดเคี้ยวที่ต้องอ้อมเล็กน้อย แต่ยอมปลอดภัยกว่าเดินอยู่ข้างนอก ไม่ก๊วนที่ก็เห็นคนของกองกำลังคุ้มภัยประชาชน พวกเขาประหลาดใจและแสดงท่าทีโมโห จากนั้นกักตัวเธอไว้และอบรมสั่งสอน

เฮ้อ!—เฟอร์รามิสเดินไปข้างหน้าอย่างห่อหุ้ม นี่ช่างเป็นคำคืนอันยาวนาน...ไม่สิ! พระอาทิตย์เพิ่งตกคืนได้ไม่นาน เธอก็ถูกเทศน์ไปสองรอบแล้ว

เธอแค่อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับแอนนาเท่านั้น วิญญาณหลังความตายมีที่ที่ควรไป ทำไมแอนนาถึงยังวนเวียนอยู่ เพราะเธออยากถามหาลูก ยังคิดถึงลูกๆ อยู่อย่างนั้นหรือ

แล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ พวกเขาเจอปีศาจหรือมือสูรในป่าไซ้ใหม่ เสียงที่มาจากสัตว์ตัวมหึมานั้นเป็นเสียงของแฟรงก์ เขากลายเป็นมือสูรแล้วเหรอ เธอยังไม่มีโอกาสบอกพี่ซากาอิละย มือสูรเกิดจากผืนรอกินมนุษย์ที่มีความยึดติดหรือความแค้นคำมืดเข้าไปไม่ใช่หรือ แฟรงก์อายุแค่เจ็ดขวบ จะมีความคิดแบบนั้นได้อย่างไร

อีกอย่าง พวกเขาถูกฆ่าได้อย่างไร ผืนรอกออกมาเพ่นพ่านข้าง

นอก หรือว่าพวกเขาเข้าไปในป่า

เธอพลันนึกถึงสิ่งที่หญิงบ้าพูด เธอตะโกนว่าเด็กเข้าไปในป่า แอนนาตามเข้าไปด้วย ปีศาจกินพวกเขาจนหมด กรั่ม!—อ๊ะๆ! เพราะคำพูดของหญิงบ้า พี่ซากาอิถึงได้มาตรวจสอบที่นี่ใช่หรือเปล่า

เอ๋!?—เฟอร์รามีสตะลึงงัน เพิ่งนึกได้ว่าเมื่อกี้พี่ซากาอิบุกเดี่ยวเข้าไปในป่า เธอหันกลับไปทันที เขาใจกล้าเกินไปหรือเปล่า ค่อยให้เป็นหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนก็ไม่ควรบุ่มบ่ามเข้าไปเผชิญอันตรายคนเดียว...เขาเอาความกล้ามาจากไหนกัน

สิ่งที่สั่งสอนพวกเขาเป็นประจำละ ค่อยให้มีเครื่องมืออาคมติดตัวมากแค่ไหน ก็ไม่แน่ว่าจะพ้นจากอันตราย ความอ่อนแอของมนุษย์อยู่ในระดับที่มือสุริใช้แค่ฝ่ามือเดียวก็แยกร่างเราได้

คงได้รับเครื่องมืออาคมกับยันต์ที่ร้ายกาจมาละมั้ง เฟอร์รามีสไม่ลืมคาถาที่ลอยอยู่กลางอากาศเมื่อกี้ นั่นเป็นลูกเล่นใหม่ที่เธอไม่เคยเห็น พี่ซากาอิคือผู้มีพลังจิตมาตลอด ทั้งยังเคารพและให้เกียรติพวกเขามาก ไม่แน่อาจได้ของบางอย่างมาจากผู้มีพลังจิตที่แข็งแกร่ง

เฮ้อ!—ถ้ามนุษย์กับผู้มีพลังจิตสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ไม่แน่ว่าทุกคนอาจไม่ต้องใช้ชีวิตลำบากขนาดนี้! เหล่าผู้มีพลังจิตสามารถคุ้มครองมนุษย์และร่วมกันขับไล่ปีศาจที่ไม่ควรอยู่ในโลกมนุษย์ออกไป จากนั้นใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเราเหมือนห้าร้อยปีก่อน สมควรสมานปรองดอง

แต่นี่คงเป็นเพียงการคาดหวังลมๆ แล้งๆ ทุกครั้งที่เห็นนายเกษตรมนตรีแสดงท่าทีดูหมิ่นผู้มีพลังจิต เห็นลูกป่าน้ำอาทังหลายมองอีกฝ่ายเป็นเหมือนสัตว์ร้ายหรือหายนะ หรือถึงขั้นเป็นตัวประหลาดแล้ว แม้แต่เธอเองยังสั่นหวง...ถ้าวันหนึ่งมีคนพบว่าเธอเป็นผู้มีพลังจิตจะทำยังไง

ตึงๆ!!—ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร ซ้ายมือด้านหลังของเธอที่ห่างไป

ประมาณสิบเมตรมีเสียงฝีเท้าไล่ตามมา

เมื่อกี้เฟอร์รามิสกำลังครุ่นคิดอย่างจริงจัง บวกกับเดินอยู่บนเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ทำให้ความระแวงระวังลดลง ดังนั้นจึงประมาทไม่ทันสังเกตว่ามีคนตามหลังอยู่ เธอไม่ได้หันกลับไปทันที แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้ตัวและเร่งฝีเท้า

นั่นไม่ใช่คนที่กลับบ้านดึกเช่นเดียวกับเธอ ตอนนี้บ้านทุกหลังที่เดินผ่านปิดประตูหน้าต่างแน่นหนา ด้านในของหน้าต่างยังมีแผ่นไม้กันไว้อีกชั้นด้วยซ้ำ แม้แต่แสงก็ยังแทบจะเล็ดลอดเข้าไปไม่ได้ คนที่อยากคายเท่านั้นแหละถึงจะออกมาเดินตอนกลางคืน อีกทั้งเสียงฝีเท้าไม่ได้อยู่ด้านหลังเธอตรงๆ แต่เฉียงออกไป อีกฝ่ายหลีกเลี่ยงรัศมีของแสงที่เปล่งออกมาจากเส้นทางศักดิ์สิทธิ์

หลบแบบนี้ย่อมแปลว่าไม่ใช่คน

"แสงที่นำรังเกียจเอ๊ย!...ช่างเป็นมนุษย์ที่น่ารังเกียจจริงๆ" เสียงแผ่วเบาเหมือนกำลังบ่น "ทำไมไม่เลิกการต่อต้านที่ไร้ประโยชน์ซะที"

ไม่ต่อต้านก็ปัญญาอ่อนนะสิ—เฟอร์รามิสตอบในใจ

"เดินเร็วขนาดนี้ เจ้าจะไปไหนเหอ" ฝีเท้าเร่งตามมาอย่างรวดเร็ว เฟอร์รามิสยังไม่ทันตั้งตัว เงานั้นก็มาอยู่ข้างๆ แล้ว

เธอหันไปมองทางซ้ายอย่างไม่หวาดกลัวแม้แต่บ่อยและไม่หยุดเดิน เห็นหมอนั่นเคลื่อนไหวอยู่ในความมืด หลบเลี่ยงแสงจากไฟถนนที่เปล่งมาจากเส้นทางศักดิ์สิทธิ์อย่างแม่นยำ ทั้งยังหลบไฟที่ติดอยู่บนกำแพงด้านนอกของบ้านแต่ละหลังด้วย

แต่เธอยังสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีมือคู่เดียว สิ่งที่แกว่งไปมาอยู่ตรงนั้นเป็นมือสามคู่ หัวสองหัว แม้จะมองไม่เห็นใบหน้าประหลาดอัปลักษณ์นั้น เธอก็เคาได้ว่ามันคืออะไร

...ปีศาจที่เพิ่งพบหน้ากันไปเมื่อกี้!

"หนียังไงก็ไม่พ้นหรอก ข้าจะกินพวกเจ้าให้หมด..." เสียงเหมือนลับมีดค้างขึ้นในความมืด เล็บของปีศาจคมเหมือนมีด "จะกินเจ้ายังไถ่คะ แล่เนื้อออกมาทีละชิ้นเป็นไถ่"

เฟอร์รามิสเร่งฝีเท้าจนแทบจะเป็นวิ่ง แต่ปีศาจกลับเดินเคียงไหล่ไปกับเธอได้สบายๆ มันกระโดดขึ้นลงอยู่ในความมืด ปีศาจชอบทำให้นักกลัว มีความสุขเมื่อเห็นมนุษย์หวาดหวั่น กรีดร้อง และวิ่งหนี ดังนั้นมันจึงตามติดเธอเพื่อทำให้พวกกลัว!

ครั้นเห็นว่าตรงหน้าเป็นทางเลี้ยว มีพื้นที่ค่อนข้างกว้าง เธอก็ชะงักฝีเท้าทันที คืบไพล่ถอยออกจากเฒ่าและกดเปิดสวิชต์ค้างพับ!

แสงเจ็ดจั่วส่องปีศาจที่อยู่บนหลังคา มันกระโดดหลบอย่างคืบกระหนกและเจ็บปวด เพราะของทุกชิ้นบนตัวเธอล้วนเป็นเครื่องมืออาคม แม้แต่หลอดไฟในไฟฉายก็ยังสลักคาถาไว้!

เธอแค้นอยากเห็นโฉมหน้าของปีศาจเท่านั้น ในหนังสือมีภาพวาดและภาพถ่าย แต่ปีศาจแต่ละตัวไม่เหมือนกันทั้งหมด เช่นเดียวกับมนุษย์นั่นแหละ เผ่าพันธุ์ของปีศาจ มาร และสัตว์ประหลาดล้วนมี 'เอกลักษณ์เฉพาะตัว'! วินาทีนั้นเธอเห็นชัดเจน ปีศาจตัวนั้นมีมือสามคู่ มีขาเป็นปล้องหนึ่งคู่ และมีหางเหมือนแมงป่อง—หาง!

เฟอร์รามิสถอยไปกลางถนนทันที ถ้าถูกหางนั้นสะบัดใส่ ไม่น่าอาจตัวขาดเป็นสองท่อน!

"มนุษย์น่ารัง เจ้ากลัวลอบโจมตีข้าริ" เสียงนี้ดังมาจากด้านหลังข้างบน เฟอร์รามิสหันกลับไปแหงนหน้ามองอย่างประหลาดใจ หมอนั้นหยุดอยู่บนหลังคาและกำลังจ้องเธอ "ข้าจะค่อยๆ ขย้ำเจ้า... และกินเจ้าทีละคำ... ทีละคำ"

"กินได้แล้วค่อยมาพูดเถอะ!" เฟอร์รามิสตอบอย่างไม่สออารมณ์ "อย่าคิดว่ามนุษย์ทุกคนจะยอมให้พวกแกเชือด!"

เสียงคำรามเคียดดาลค้างขึ้น เฟอร์รามิสได้ยินเสียงก็กัก กิ่ง

ไม้และใบไม้กองหนึ่งร่วงลงมา เธอยื่นมือออกไปต้านไว้ ใจคิดว่า คนในบ้านจะต้องสาปแช่งเธออยู่ในใจแน่ รีบเผ่นก่อนดีกว่า!

เธอหมุนตัวจากไป ไม่อยากต่อปากต่อคำกับปีศาจอีก คิดไม่ถึงว่ามันจะตามมาตลอดทาง ใกล้เคียงบ้านแล้ว เธอไม่อยากให้ปีศาจรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน!

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่มีการป้องกันหรือไม่ แต่เธอไม่อยากตกเป็นเป้าหมายของสัตว์ประหลาดที่ไหนทั้งนั้น! ด้วยความคิดแบบนี้ แม้จะเห็นประตูบ้านแล้ว แต่เธอก็ต้องผ่านเลยไปโดยไม่เข้า!

แกร้ง!!!—เสียงประหลาดพลันดังขึ้น เฟอร์รามิสเสียสมดุล และทรุดลงบนพื้นทันที เธอไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น รู้สึกเพียงเวียนหัวมาก เท่านั้นได้ไม่นาน

จากนั้นเธอได้ยินเสียงเปิดประตู มีคนดึงมือเธอและลากเข้าไปในบ้าน

หูได้ยินเสียงอื้ออึง เฟอร์รามิสหลับตาสองข้างแน่นอย่างทรมาน กระเพาะปั่นป่วน เธอเวียนหัวมาก แต่ร่างกายกลับไวเร็วแรง ขาดความสมดุลและไร้ซึ่งศูนย์ถ่วง ได้แต่นอนอยู่บนพื้นเหมือนโคลนเหลว...มองเก้าอี้รับแขกที่ทำจากไม้ เบาะรองนั่งของเธอ นี่ หิมะ?—ที่นี่คือห้องรับแขกบ้านเธอเธอ

ชายคนหนึ่งปิดประตูไม้ที่สลักคาถาไว้ทั่วอย่างแน่นหนา พริบตาที่ลงกลอนซึ่งสลักคาถาไว้ บานประตูก็เปล่งแสงสีทองจางๆ บ่งบอกว่ายันต์คาถาสมบูรณ์แล้ว

"ได้ผลไหม" เสียงผู้หญิงเอ่ยอย่างเป็นกังวล เฟอร์รามิสเบิกตากว้าง—แม่!

"ต้องได้ผลอยู่แล้ว ไม่เห็นหรือว่าแม้แต่เฟอร์ร่ายังล้มลง" ชายคนนั้นย่อตัวลงและคืบหัวเธออย่างไม่เกรงใจ "เฟอร์รามิส! เตรียมตัวถูกกักบริเวณ!"

"อ้อ..." เฟอรรามีสยังคงนอนอยู่บนพื้นอย่างไม่รู้เรื่อง "หนู..."

"ซูว์! คนดี ลูกต้องใช้เวลาอีกหลายนาที่ถึงจะเคลื่อนไหวได้"
แม่ประคองเธอขึ้นมาอย่างอ่อนโยน "ไม่แค่กับบริเวณ ลูกยังต้องช่วย
ทำงานบ้านเป็นสองเท่า"

เฟอรรามีสถูกแม่กอดแนบออบอย่างอบอุ่นอ่อนโยน เธอมองแม่
ที่ยังระบวยิ้มด้วยสีหน้าสงสาร

ฮือๆ!—ไม่ยุติธรรมเลย เธอแค่...แค่กลับบ้านมีเหนื่อยเท่านั้น
เอง!

เป็นเพราะปีศาจบ้าตัวนั้น ถ้ามีโอกาสเจอกันอีก เธอต้องคิด
บัญชีกับมันแน่! น่าโมโหซะมัด!